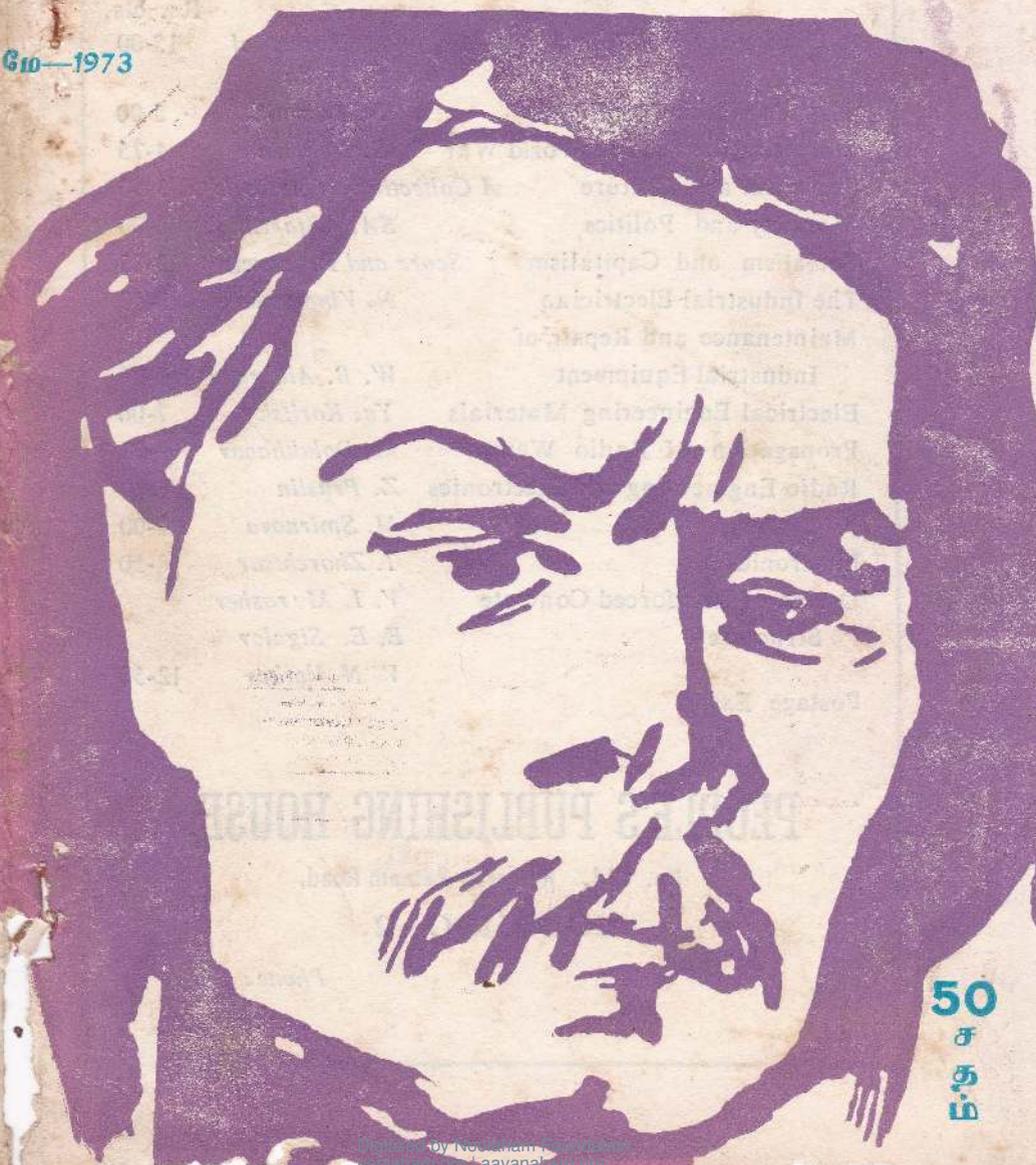

മരണമരണം

കേരളത്തിലെ : വിവിധ രാജ്യങ്ങളിലെ

60-1973

50
രൂ.
50

Social, Philosophical, Political and Technical

Books From U. S. S. R.

		Rs. cts.
A Dictionary of Philosophy	<i>M. Rosenthal</i>	15-00
	<i>P. Yudin</i>	
Why I'am Like Dad	<i>N. Luchnik</i>	5-00
Secrets of the Second World War	<i>G. Deborin</i>	4-75
Socialism and Culture	<i>A Collection of Articals</i>	3-50
Morality and Politics	<i>SA. Titarenko</i>	2-00
Socialism and Capitalism	<i>Score and Prospects</i>	3-25
The Industrial Electrician	<i>N. Vinogradov</i>	7-50
Maintenance and Repair of Industrial Equipment	<i>W. B. Alabekov</i>	7-00
Electrical Engineering Materials	<i>Yu. Koritsky</i>	7-00
Propagation of Radio Waves	<i>M. Dolukhanov</i>	9-00
Radio Engineering and Electronics	<i>Z. Pruslin</i>	
	<i>M. Smirnova</i>	7-00
Electronics	<i>I. Zhorebtsar</i>	8-50
Design of Reinforced Concrete Structures	<i>V. I. Murashev</i>	
	<i>E. E. Sigalov</i>	
	<i>V. N. Vaikov</i>	12-50
Postage Extra		

PEOPLE'S PUBLISHING HOUSE,

No. 124, Kumaran Ratnam Road,

COLOMBO-2.

Phone : 36111

‘ஆடுகல் பாடதல்கீர்தாம்-கவி
யாதியினை கலைகளில்-உள்ளம்
நடுபுடவென்றும் நடப்பவர்-நிறர்
நீனநிலைகண்டு துள்ளுவார்’

கொடி. 8

மலர் 61

மே— 1973

அட்டைப் படம்:

மாக்னிம் கார்க்கி

‘மனிதன்!’— ஆகா! எத்தனை மகத்தான மந்திரச் சொல்!, என மனிதன் என்ற நாமத்தை மந்திரமாகிய முதல் படைப்பாளி பேராசான் இந்த யுகத்தில் மாக்னிம் கார்க்கி ஒருவரேதான்.

கார்க்கியின் 105-வது பிறந்த நாளை உலகம் எங்கும் இலக்கியப் பெரு விழாவாக இன்று கொண்டாடுகின்றது.

இந்திய அரசாங்கம் கார்க்கியின் உருவம் பொறித்த தபால் தலையை வெளியிட்டு உலக முற்போக்கு எழுத்தாளர்களைக் கனம் பண்ணிக் கௌவித்துள்ளது குறிப்பிடத்தக்கதாகும்.

சோஷலிஸ யதார்த்தவாதம் என்ற இலக்கிய தத்துவத்தைச் செழுமைப் படுத்தியவர். வெனினின் தோழர். கலை கலைக்காகவே என வரட்டுக் கோஷமெழுப்பிய ஐரோப்பியயிற்போக்கு எழுத்தாளர்களுக்கு எதிராக இடை விடாது போரிட்டவர்.

—ஆசிரியர்

மணக்கும் ‘மல்லிகை’

கதை, பெயர்,

கவிதை, கட்டுரை,

கருத்து,

எல்லாம் ஆக்கியோர்

தனித்துவம்;

பொறுப்பும் அவரே:

அலுவலகம்:

234-ஏ, கே. கே. எஸ். வீதி

யாழ்ப்பாணம் (இலங்கை)

ஓர் அரக்கன் சரிந்தான்!

சபா. ஜெயராசா

கடதாசி வீணைகள்—
நாளாந்தம் நிகழ்கின்ற
உயிர் மீட்டல்—
சொல்லென்ன
வெறும் சொல்லோ?
உள்ளத்தில், இதயத்தில்
பாய்கின்ற முழுவீச்சு—
ஈழத்தை, இந்நாட்டைப்
பிள்ளைக்கி இழுக்கின்ற
நாதங்கள் தந்த
'நல்' வீணை தினத்தாள்கள்—
திட்டியதும் தீட்டியதும்
சீர் கொடுத்து மூட்டியதும்
வெட்டியதும் செய்திகளை
வெந்தணலில் இனப் போரைக்
கட்டியதும் காட்டியதும்
சிக்கியது கைகளிலே

ஒரு பத்திரிகை
நிறுவனம்
ஏக போக ஆதிக்கம்
தகர்ந்து ஒழிந்தது!

ஆழ்ந்த இலக்கிய ரஸிகரும் ஆரம்ப காலம் தொடக்கம் மல்லிகை வளர்ச்சியில் தனி ஊக்கம் காட்டி வந்த வருமான திரு. ச. பாலசுந்தரம் அவர்களுக்கும் வித்துவான் க. கார்த்திகேசு அவர்களின் புதல்வி சிவயோகநாயகி அளர்களுக்கும் சமீபத்தில் திருமணம் இனிதே நிறைவேறியது.

புதுமணத் தம்பதியினருக்கு மல்லிகையின் அன்பு வாழ்த்துக்கள்!

இலக்கிய வளர்ச்சியில்

ஸ்தல ஸ்தாபனங்களின் பங்கு

மலலிகைப் பந்தலி இலக்கிய நண்பர்கள் சந்திப்புச் சென்ற மாதம் நடைபெற்றது. 'நம் முன்னுள்ள இலக்கியப் பிரச்சினைகள்' என்ற விஷயம் பற்றி பிரக்ஞை பூர்வமாகப் பல இலக்கிய நண்பர்கள் ஆக்க பூர்வமான யோசனைகள் சிலதை முன் வைத்தார்கள். கலந்துரையாடலில் எழுத்தாளர்களுக்கு இன்றுள்ள உடனடிப் பிரச்சினைகள் பற்றியும் கருத்துத் தெரிவிக்கப்பட்டது.

கூட்டங்களுக்கோ, புத்தக வெளியீடுகளுக்கோ கலந்துரையாடல்களுக்கோ இன்று யாழ்ப்பாணப் பட்டணத்தில் தகுந்த ஓர் இடம் இல்லாதபடியால் யாழ். மாநகரசபையின் ஆதிக்கத்துக்குட்பட்ட இடமொன்றைத் தெரிவு செய்வதுடன் கட்டடம் கட்டுவது.

யாழ்ப்பாண நூல் நிலையத்தில் ஈழத்து எழுத்தாளர்களின் படைப்புக்களை ஒருங்கு சேர்த்துத் தனி அலுவலரியில் வைக்க ஒழுங்கு செய்வது.

கிடைக்கமுடியாத பல இலக்கியப் புத்தகங்களையும் சஞ்சிகைகளையும் தமிழ் நாட்டிலிருந்து தருவித்து நூல்நிலையத்தில் வைக்க முயற்சி செய்வது.

எழுத்தாளர், கலைஞர்களுக்கு வேண்டிய சகல ஒத்துழைப்பையும் ஆதரவையும் தரவேண்டுமென யாழ். முதல் வரைக் கேட்டுக்கொள்வது.

வேறு பல பிரச்சினைகளையும் இதில் உள்ளடக்கி யாழ். மேயரைப் பேட்டி காண ஒரு குழுத் தெரிவு செய்யப்பட்டது.

ஐவரைக் கொண்ட இக் குழு மேயரைப் பேட்டி கண்டு மேற்சொன்ன தீர்மானங்களை எடுத்துச் சொன்னதுடன் இவற்றை நடைமுறைப் படுத்த ஆக்கபூர்வமான பல யோசனைகளையும் முன் வைத்தது.

மேயர் இந்த ஆலோசனைகளை உடனடியாகக் கவனத்தில் எடுத்துக் காரியம் செய்வதாக வாக்குறுதி தந்ததுடன் நூல்நிலைய, தனிக்கட்டடம் சம்பந்தமாக அவரும் தனது ஆலோசனைகளைக் குழுவிற்குத் தந்துதவினார்.

நூல் நிலைய ஆலோசனைக் குழுவிற்கு எழுத்தாளரின் சார்பில் நண்பர் ஏ. ஜே. கனகபெட்டுவைப் பிரதிநிதியாகத் தான் ஏற்பாடு செய்வதாகவும் எழுத்தாளர்கள் இந்த யோசனையை ஏற்றுக் கொள்ள வேண்டுமெனவும் கேட்டுக் கொண்டார்.

புத்தக வெளியீடு, இலக்கியக் கூட்டம் போன்ற இலக்கிய வளர்ச்சிக் கூட்டங்களுக்கு நூல் நிலைய மேல் மாடியைத் தந்துதவத் தான் எப்பொழுதும் தயாராக இருப்பதாகவும் சொன்னார்.

தமிழகத்திலிருந்து வரக்கூடிய சகல இலக்கிய நூல்களையும் சஞ்சிகைகளையும் தருவித்துத் தரத் தான் சித்தமாக இருப்பதாகவும், ஆனால் எழுத்தாளர்களின் ஒத்துழைப்புத்தான் நூல்நிலைய ஆலோசனைச் சபைக்குக் கிடைப்பதில்லை எனவும் குறிப்பிட்டார்.

மிகச் சமூகமான - பரஸ்பரம் புரிந்து கொள்ளக் கூடிய - சூழ்நிலையில் இந்தச் சந்திப்பு நடைபெற்றது.

இதையொட்டி சகல ஸ்தல ஸ்தாபனங்களுக்கும் நாமொரு ஆலோசனையைச் சொல்லிவைக்க விரும்புகின்றோம். சென்னை, திருச்சி, கோவை, மதுரை, சேலம், தூத்துக்குடி போன்ற தமிழகத்து ஊராட்சி மன்றங்களுடன் நமது ஊராட்சி மன்றங்கள் தொடர்பு கொண்டு இங்கிருந்து நமது எழுத்தாளர்களின் நூல்களை அவர்களது நூல் நிலையங்களுக்கு அன்பளிப்புச் செய்வதுடன் அங்குள்ள எழுத்தாளர்களின் புத்தகங்களை தமது ஊர் நூல்நிலையங்களுக்குப் பெற்றுக்கொள்ள முடியும். அந்நியச் செலவாணிப் பிரச்சினை தீருவதுடன் பரஸ்பரம் தமிழகத்திற்கும் நமக்கும் அந்நியோன்யம் வளர இது ஏதுவாக இருக்கும். கருத்துக் கலைப் பரிவர்த்தனையாக இது அமையும்.

இது சம்பந்தமாக இங்குள்ள ஒவ்வொரு ஸ்தல ஸ்தாபனங்களும் முன் கையெடுத்துத் தொடர்பு கொண்டு ஒத்துழைத்தால் சமூக நூல்கள் விற்பனையாவதுடன், இலங்கைத் தமிழ் எழுத்தாளர்களின் படைப்புகள் நமக்கு கிடைக்க வழியில்லையே என ஏங்கும் தமிழகத்துச் சகோதரர்களுக்கு நமது நூல்களைக் கிடைக்க வழி சமைப்பதோடு, நமக்குப் படிக்கக் கிடைக்காத நல்ல பல நூல்களை நமது நூல் நிலையங்கள் மூலம் நாமும் பெற்றுக்கொள்ள இத் திட்டம் உதவியாக அமையும்.

நல்ல, தரமான நூல் நிலையங்கள்தான் அந்த அந்த ஊர்களின் சிறப்புக்கு முதல் அம்சம் என்பதை ஊராட்சி மன்றத் தலைவர்கள் நிச்சயமாக நம்பவேண்டும்.

இலக்கிய ரசனையாளர்கள், படிப்பாளிகள், எழுத்தாளர்கள் தமது தமது ஊராட்சி மன்றங்களுடன் இது சம்பந்தமாகத் தொடர்பு கொண்டு ஒத்துழைத்தால் நல்ல அறுவடையை நாம் எதிர்பார்க்கலாம்.

புத்தக வெளியீடும் விமர்சன அரங்கும்

'ஞான'

அனுராதபுரம் கலைச்சங்கம் சங்கத் தலைவர் திரு. நா. குமாரசாமி தலைமையில் 'புத்துலகம் படைப்போம்' கவியரங்கு கவிதைத் தொகுதி வெளியீட்டையும், 'மல்லிகை' 'சிரித்திரன்' இரண்டு ஈழத்துச் சஞ்சிகைகளின் விமர்சன அரங்கையும் வெகு சிறப்பாக ஸாஹிரா வித்தியாலய மண்டபத்தில் நடத்தியது.

திரு. ஜேம்ஸ் மிராண்டா குத்துவிளக்கேற்றி வைபவத்தை தொடக்கி வைத்தார். சங்கத் தலைவர் தமது தலைமையுரையில் 'தென்னிந்தியப் பத்திரிகைகள் பலவற்றை எடுத்து இரண்டு சிறுகதைகளையும், இன்னும் ஓரீரண்டு விடயங்களையும் நீக்கி விட்டுப் பார்த்தால் அவை வெறும் பஞ்சாங்கப் படிவங்களாகவே உள்ளன. ஈழத்து மல்லிகை இலக்கியத் தரமிக்கதாகவும், தனித்துவமானதாகவும் திகழ்வது எமக்குப் பெருமை தருவதாகும்.

'புத்துலகம் படைப்போம்' கவிதைத் தொகுதியை வெளியிட்டுப் பேசிய மக்கள் குழுத் தலைவரும், அகில இலங்கை, இஸ்லாமிய சமய, கலாச்சார ஆலோசனைச் சபை உறுப்பினருமான ஜனாப் எம். ஏ. சுல்தான் ஜே. பி. பேசுகையில் கூறியதாவது.

'காலையையும், மாலையையும், இயற்கைக் காட்சியையும் வர்ணித்துப் பாடிக் கொண்டு இருப்பவர்கள் சிறந்த எழுத்தாளர்களாக முடியாது. அவர்களால் நிச்சயமாக சமுதாய உய்வுக்கு வழிகாண முடியாது. இப்படியானவர்கள் சமுதாய மலர்ச்சிக்கு வழி கோலாமல் அதன் தேய்விடுகோரணமாகின்றனர். இப்படியான எழுத்தாளர்களை நிச்சயமாக சமுதாயம் வீழ்த்தியே விடும். இலக்கியம் மக்களுக்காகப் படைக்கப்பட வேண்டும். அவர்களே அதைப் படிக்கிறார்கள். மக்களை, மக்கள் பிரச்சனைகளை ஆராயாத இலக்கியங்களால் பலன் இல்லை. குறிப்பாக தொழிலாள வர்க்கத்தின் பிரச்சனைகளை, அதற்கு வழிகூறும் வழி வகைகளை இலக்கியம் ஆராய வேண்டும்'

ஈழத்து விமர்சனத் துறையில் முன்னோடியாக இருந்தவர்கலாநிதி கைவாசபதி ஆகும். இவருடன் கலாநிதி சிவத்தம்பி அவர்களும் சிறந்த விமர்சகராக உள்ளார். முருகையன், சில்லை யூர் செல்வராசன், கே. எஸ். சிவகுமாரன் ஆகியோரும் இன்று ஈழத்து விமர்சனத் துறையில் நல்ல பணிகளைப் புரிந்து வருகின்றனர்'

'சிவருக்கு ஈழத்துச் சஞ்சிகைகள், எழுத்தாளர்கள் மீது

கசப்பு மனப்பான்மை காரணமாக ஈழத்துப் படைப்புக்களை தரமற்றது என்கிறார்கள். தமிழகத்தில் வியாபாரத்துக்காக பெரும் பணமுதலைகள் நடாத்தும் வியாபாரச் சஞ்சிகைகளின் அமைப்புடன், ஈழத்து இலக்கிய சஞ்சிகைகளின் அமைப்பை ஒப்பிட்டுக் குறை கூறுவது எவ்வளவு பேதமையானது?

பெரும் பணம்படைத்தவர்களின் சஞ்சிகைகளுடன், பொருளாதார வசதியற்ற ஆனால் ஈழத்துத் தனித்துவமான இலக்கிய பாரம்பரியத்தைக் காக்க வேண்டும் என்ற போராட்டத்தில் ஈடுபட்டு 'மல்லிகை' போன்ற சஞ்சிகையொன்று பல வருடகாலம் தொடர்ந்து வந்து கொண்டிருப்பது பெருமைக்குரியது. இந்திய தரமான இலக்கியப் பத்திரிகைகளை பாராட்டும் வகையில் மல்லிகை வெளிவந்துகொண்டு இருப்பதே நாம் தரத்தில் உயர்ந்து வருகின்றோம் என்பதற்கு தக்க சான்று. மல்லிகையை இந்தியா மட்டுமல்லாமலேசியா, சிங்ஃபூர் போன்ற பிற நாடுகளில் வாழும் தமிழ் மக்களும் கேட்டு வாங்குகிறார்கள் என்றால் அதன் தரத்தையீட்டு நாம் பெருமைப்படத்தானே வேண்டும் என்றார். அடுத்து 'மல்லிகை' 'சிரித்திரன்' மார்ச் ஏப்ரல் சஞ்சிகைகள் விமர்சிக்கப்பட்டன. சிறுகதைகளை திரு. இரா. நாகராசன் விமர்சித்தார். மார்ச் மல்லிகையில் வெளியான திக்குவலைக் கமரல் எழுதிய 'கதறும் வயிறுகள்' குறிப்பிடத்தக்க சிறுகதை. பிரதேச வழக்கை சிறப்பாகக் கையாண்டுள்ளார். மல்லிகை சி. குமார் எழுதிய 'என்னதான் நடக்கிறது' என்ற சிறுகதையை கதை என்று சொல்வதைவிட

வாழ்க்கை எனலாம்; மலையகம் வாழும் தொழிலாளர்களின் மனோநிலை, உணர்வு போன்றவை சிறப்பாக படம்பிடித்துக் காட்டப்படுகின்றன. நிகழ்கால பிரச்சனைகளைத் தொடுகின்றார்

மார்ச் இதழில் வெளியான 'சத்யா' எழுதிய 'பசு நெய்யிட்ட' என்ற கவிதை சிறப்பாக இருந்தது.

மு. சடாட்சரன் எழுதிய 'தேடுகின்றேன்' என்ற கவிதை மூலம் நல்லதொரு சித்திரிப்பு நிகழ்கின்றது என்றார்.

அடுத்து பிறவீடயங்கள் பற்றி அன்பு. ஜவஹர்ஷா விமர்சித்தார்.

அழகு சுப்பிரமணியம் பற்றி எழுதப்பட்ட தலையங்கமானது மறைந்த ஒரு எழுத்தாளனின் புகழை மட்டும் பாடாது ஆவரது நிலையை நிதர்சன பூர்வமாக நோக்கியுள்ளது. பலவித கண்ணோட்டங்களில் அவரது சாதனைகள், அவை எவ்வகையில் சாத்தியப்பட்டன, பலன்கள் எவை? மக்கள் அவற்றை எந்த வகையில் ஏற்றுக் கொண்டார்கள்? எப்படி பயன்படுத்தினார்கள்? அந்த இலக்கிய கர்த்தாவுக்கு அளிக்கப்பட்ட இடம் எது? அது அவருக்கு உரியதா? இப்படிப் பல பிரச்சனைகளை ஆய்ந்து எழுதப்பட்ட இப்படியான தலையங்கங்கள் சிரஞ்சீவியத்துவம் வாய்ந்தவை.

நமது சஞ்சிகைகள், ஏன் தோல்வியடைகின்றன, முதல் முதலில் சந்தித்தேன்?, சருகுகள் போன்ற பல வீடயங்கள் பற்றி விமர்சிக்கப்பட்டன. இறுதியாக இணைச்செயலாளர்களில் ஒருவரான திரு. ஆ. சிவஞானம் நன்றி கூறினார்.

உங்கள் கருத்து

பா. ரத்நசபாபதி ஜயர்

தில்லை வாழ் அந்தணரைச் சந்திக்க பக்த கோடிகள் சென்றனர். தில்லை வாழ் அந்தணர் பக்த கோடிகளுக்கு அன்னமிட எண்ணினார். பக்த கோடிகளில் ஒருவர் பார்ப்பனர் அல்லாதவர். ஆகவே, பக்த கோடிக்கு கோடிக்குள் வைத்து உணவிட்டார். பக்த கோடி உணவுண்டு முடிந்த பின்பு இலையை எடுத்து எறியவும் ஆங்குை பிறப்பித்தார். பக்த கோடியும் அக் கட்டையை ஏற்று, அதன்படி செய்தார். இந்த அவமரியாதைக்கு ஆளானவர் அருப தரிசனங் கொண்ட தரும சிவராமு எனவும் தில்லை அந்தணர் மௌனி எனவும் மிகச் சுவமமாக இனங் கண்டு கொள்ளலாம்.

மேற்படி சூசகமான தகவலையும் எனது ஊகத்தையும் உங்கள் முன் அம்பலப்படுத்துவதற்கு உதவியாக இருப்பது ஏப்ரல் மாத ஞானரதம் சஞ்சிகையில் வெளிவந்த குறிப்பொன்றுதான் காரணம்.

எங்களுக்கும் மௌனிக்கும் தரும சிவராமுவுக்கும் கருத்துமுரண்பாடுகள், கொள்கை வேறுபாடுகள் உண்டு. இருந்தும் அவர்களது இலக்கியப் பணியை மதிக்கின்றோம்; கௌரவிக்கின்றோம். அதற்காக இப்படியான சின்னத்தனங்களை அநுமதிக்க முடியாது. ஒரு சகோதர எழுத்தாளனுக்குச் ஜாதி இறுமாப்பின் பெயரால் செய்யப்பட்ட இந்த அயோக்கியத் தனத்திற்கு ஒரு முடிவு கட்டாது போனால் தமிழ் இலக்கிய உலகமே நாறிப்போய்விடும்.

சக எழுத்தாளன் ஒருவனை கௌரவித்துக் கனம் பண்ணத் தெரியாத - ஜாதி அகம்பாவத்தால் விரும்பாத - மௌனி ஏன் புனிதமான எழுதுகோலைத் தொடவேண்டும்?

மல்விகை மார்ச் மாத இதழில் வந்த ஒரு குறிப்பு ஒன்றை எண்ணும் பொழுது தமிழக இலக்கிய உலகைப்பற்றி எப்படிக்கணிப்பிடுவது எனத் திகைக்கவேண்டியுள்ளது. 'பிராமணரல்லாதார் புதுமைப்பித்தனைப் பாராட்டுவது போல, பிராமணர்கள் மௌனியைப் பாராட்டவேண்டும்' என்று க. நா. ச. பம்பாயில் கூறியிருக்கிறார். இந்தக் க. நா. ச. வும் பிராமணர். பிராமணர்

களுக்கென்றும் பிராமணரல்லாதார்களுக்கென்றும் ஓர் இலக்கியப் பகுப்புமுறை இருக்க முடியும் என எம்மால் எண்ணிப் பார்க்கலே முடியவில்லை. இப் பார்வை இலக்கியத்தையே சீரழித்துவிடும்.

இந்த இரண்டு தகவல்களும் அடுத்து அடுத்துக் கிடைத்திருக்கின்றன. ஜாதி அகம்பாவக் கொழுப்பினால் சகோதர எழுத்தாளன் ஒருவன் ஒதுக்கப்பட்டிருக்கிறான்; ஜாதித் தளத்தை மனசில் கொண்டு நமது எழுத்தாளனைக் கௌரவியுங்கள் எனப் பொறுப்புள்ள எழுத்தாளர் வேண்டுகோள் விடுகிறார்! தமிழக முற்போக்கெழுத்தாளர்கள் மிக விழிப்புடன் இருந்து இப்படியான நச்சுக் கருத்துக்களுக்கு எதிராக இடையறாது போராடவேண்டும்.

நம்மைப் பொறுத்தவரை ஒரு பெருமை. நம்மிடையே மத, சாதி வித்தியாசங்கள் இருந்தபோதிலும்கூட, சகோதரர்களாகப் புழங்குகின்றோம்: தத்துவரீதியாக மோதுகின்றோம்!

நெல்லியடியில் இலக்கியச் சொற்பொழிவு 'ராஜி விஜீ'

கடந்த 5-5-73-ல் நெல்லியடி நவீன கல்வி நிலையத்தில் ச. பொ. த. (உயர்தர) வகுப்பு மாணவர்கள் தேநீர் விருந்தொன்றை ஏற்பாடு செய்து அதில் முக்கிய நிகழ்ச்சியாக மல்லிகை ஆசிரியர் திரு. டொமினிக் ஜீவா அவர்களைக் கௌரவ விருந்தினராக அழைத்து கௌரவித்தனர். திரு. நெல்லை க. பேரன் தலைமையில் நடைபெற்ற இவ் வைபவத்தில் திரு. டொமினிக் ஜீவா சிறப்புச் சொற்பொழிவு நிகழ்த்துகையில், 'இன்றைய உலகில் எழுத்தாளனின் பலம் மிகப் பெரியது. சமுதாய மாறுதல்களை ஏற்படுத்தவல்ல ஆழமான சிந்தனைகளையும் சிந்தனைவாதிகளையும் அவர்கள் தோற்றுவிக்கிறார்கள்' என்றார். இலக்கியம் என்றால் என்ன என்பது பற்றியும் உண்மை இலக்கிய காரனின் சமூகக் கடமைகள் பற்றியும் இவர் விரிவாகக் கருத்துரை ஆற்றினார். பேச்சைத் தொடர்ந்து இலக்கிய வடிவங்களைச் சமூகத் தேவை சனா அல்லது படைப்பாளியினதும் வாசகனதும் நேரப் பிரச்சனையா நிர்ணயிக்கிறது என்ற விஷயம்பற்றிய சூடான விவாதம் கிளம்பியது. அளவையில் விரிவுரையாளர் திரு. கே. நவரத்தினம், கணக்கியல் ஆசிரியர் திரு. தேவச்சந்திரன், திருவாளர்கள் பூபாலசிங்கம், சுந்தரம்பிள்ளை, சிவசுப்பிரமணியம் ஆகியோருட்படப் பலர் தமது கருத்துக்களைத் தெரிவித்தனர்.

மிகவும் சுவையானதும் பயனுள்ளதுமான ஓர் இலக்கியக் கூட்டமாக இத் தேநீர் விருந்து அமைந்தது. உயர்வகுப்பு மாணவர்களது வைபவம் ஒன்றில் ஈழத்து எழுத்தாளர்களைக் கூப்பிட்டுக் கௌரவிப்பது எமது இன்றைய இலக்கிய உலகின் உண்மையான வளர்ச்சிக்கு ஒரு நல்ல அறிகுறி எனலாம்.

ஆணிவேர்

அசைகிறது

திக்குவல்லை கமால்

பட்டப்பகல்..... சுட்டுப்
பொசுக்கும் வெய்யிலின் அகோர
ஆட்சி. அதற்குத் தாக்குப்
பிடிக்க முடியாததால்தான்
போலும் பாதையில் இடையி
டையே மினுமினுப்பாக உருகிக்
கசியும் தார்.

அப்படிப்பட்ட வேளையில்
தான் காலில் பாதணிகள் எது
வுமேயின்றி.. தலைவாரி கோல
மாக... இடுப்பிலிருந்து சரிந்து
தொங்கும் பிடவையை சொரு
கியும், சொருகாதபடியும்
ரைஹானு ஓடிவருவதற்கும்.....
அங்கே ஜும்மாப் பள்ளியிலி
ருந்து னுஹுருத் தொழுகைக்குப்
பின் பலரும் வெளிக்கிடுவதற்
கும் சரியாகவிருந்தது.

'இனி எனக்குத் தொண
இல்லயே! நசல்லீந்தாலும்,
தினமூந்தாலும்... எனக்கிந்த
உள்ளேம் ஒரு தொண இல்லாப்
பெய்த்தே' தலையிலும் முகத்தி
லும் மாறி மாறியடித்தவண்
ணம் ஒப்பாரிவைத்தாள் அவள்.

'எனத்த, எனத்த என
வெளப்பம்' அங்கே ஸ்தம்பித்
துப்போய் நின்றேருக்கிடையிலி
ருந்து இப்படியொரு வினவல்!
'எனத்தியன் ஏண்ட உள்
ளோம் ஒரு பொடியாண்ட
ரோஹு பெய்த்தீக்கே... வேற
னத்தச் செல்லை.....'

'இன்னலில்லாஹி வகின்ன
இலைஹிராஜிஹன்' ஏக காலத்
தில் எல்லோருடைய வாய்களும்
முணுமுணுத்தன.

'முணு நாளக்கி முந்தித்
தானே நெருப்புக்காய்ச்சல்
புடிச்சி தொண்டில்லே 'இஸ்புர்
தாலேல' (ஆஸ்பத்திரி) கொணு
பெய்துட்ட..... மலமாயிதி
ஈந்த பொடியன் இன்டேப்
பெய்த்துப்பாக்கச் செல்வே
'மௌத்தாப்' பெய்த்தீக்கி'
அவள் பிடவைத் தொங்கலால்
வியர்வையும் கண்ணீருமாகக்
கலந்து கசிந்து சொண்டிருந்த
முகத்தைத் துடைத்துக்
கொண்டாள்.

'இனி இங்க அமுதமுதீந்
தாச் சரிவருமா.....? மையத்த
அடக்கியத்துக்குள்ள வேல
வெட்டியச் செய்யோணுமே'—
ஒருவரின் குரலிது!

'அதத்தான செல்லியள்...
ஏண்டவங்க தாருசரி அல்லாஹ்
வுக்கா மையத்தக் கொணுவந்து
தாங்க..... எனக்கு வழிக்க.
நான் எத்தின் எலியா.....'
அவளின் உதவி வேண்டுகோள்
அங்கு ஒலித்தபோதுதான் அவ்
வளவு நேரமும் எல்லாம் மறந்து
அப்படியே நின்ற கொஞ்சம்
'பெரிய' வர்களுக்கு மறய மற்ற
வேலைகள் ஞாபகம் வந்தது
போலும்!

சட்டென்று இடக்கையை
உயர்த்திய ஆலிம்ஷா சேட்டின்
முன்னை இடைவெட்டை

விரித்து நேரத்தைப் பார்த்த படியே மெதுவாக அப்பக்கமாக நடக்கத் தொடங்கினார். இரு மல் வந்து செருமித் துப்புவதற்காக காள் ஓரமாக நகர்ந்த மத்திசம் ஹாஜியாரை ஏதோ யோசனைதான் போலும், திரும்பிப்பார்க்கவும் விடாமல் பலாத்காரமாக இழுத்துச் சென்றது. எதற்காகவோ மீண்டும் பள்ளிக்குள்ளே போன ரசீத் முதலாளி திரும்பவே இல்லை.....!

இப்படியாக மிதப்பும், பசையுமுள்ள சரக்குகளைல்லாம் நழுவிப்போனபின் எஞ்சியவற்றோடு சேர்த்து அக்கம்பக்கத்திலிருந்து வந்து நிறைந்ததெல்லாம் ஒன்றும் செய்ய வழியில்லாத சில்லறைகளாக விருந்தாலும் அவளுக்காக அனுதாபப் படுபவர்களாகவாவது இருந்தது திருப்தியளிக்காமலிருக்குமா?

‘ரைஹான் தாத்தா இப்பிடிச் சும்ம அழுதழுதிந்தாச் சரி வருமோ? மையத்தக் கொணந்து அடக்கியத்துக்குள்ள வேலவேட்டியச் செய்யோணுமே’ ஒரு குரல்.

‘வேளள மௌத்தாக்கிய மையத்து..... சீக்கிரம் எடுக்காட்டி டைம் பிந்தச் செல்ல சவ காம்பராவில போட்டிடுவானியல்’ இன்னொரு குரல்.

‘நான் தாருக்கட்டப் பொகவன் மக்களே..... மனசில்க்கிய நோவேம் ஆத்திரத்தேம் வெச்சிட்டு ஊட்டுக் கூட அலய வாய்க்கி..... இப்படியொரு ஒண்டேலாப்புக்கு ஒதவி செய்ய இந்துரில ஒத்தருமில்லயா..... மக்களே ஒங்களுக்கு நன்ம கடக்கும்’ அவளுக்கு ஒருவித வெறிகிளர்ந்துவிட்டது போன்ற வேகம்!

‘ஓ... இப்படி வேலயலுக்கு முன்னுக்காகியத்துக்கு இங்க நல்ல மனிசரு மருந்துக்குமில்லை. எப்படியாலும் தாட சூத்த கெஞ்சியாலும் வேல நடக்கோணுமே..... எங்கட இஸ்மயில் மொதலாளிக்கிட்ட செல்லிப்பாத்தால்.. காரு... லொறி... வேன் எல்லாம ஈக்கிதானே. ஒருவேல ஒதவிசெய்வாரு. சரி வாங்க போம்’ யூனூஸ் ‘ரெடி’ யாகி நடக்கத்தொடங்கினான்.

வினையாட்டு வாக்கில் சிறுவர் கூட்டமும், வேலையில்லாத பெண்கள் கொஞ்சமும் என்ன நடக்கிறதென்று பார்க்கப்பின்னால் இழுபட்டார்கள்.

ரைஹானுவிற்கு சகோதரசகோதரிகள் என்று யாருமே இல்லை. கணவனும் மௌத்தாகிப் போனபின் அவளுக்கு இருந்த ஒரே துணை மகன் மாதிரின்தான். அவன் ஏதோ அங்கும் இங்கும் ‘ஈரோட்டு யாவாரம்’ செய்து சோறு போட்டுக்கொண்டிருந்தான்.

அவளுக்குக் கல்யாணம், கந்தாரி, பெற்றவீடுகளில் எடுபிடி வேலைகள் என்றால் கை தேர்ந்த கலை. அதுதான் அவளைக் கவலை கொள்ளச் செய்யாமல் வாழத்தூண்டிக் கொண்டிருந்தது.

வழமைபோல இந்த வருடமும் கதிர்காமத் திருவிழாவுக்குப் போன மகன், திரும்பி வருகையில் கைநிறையச் சம்பாதித்துக் கொண்டு வருவான் என்று எதிர்பார்த்து இருந்தவளுக்கு அந்தப் பொல்லாத காய்ச்சலோடு அவன் விடுவந்து சேர்ந்தபோது வயிறெல்லாம் பற்றி எரியத்தொடங்கியது.

பெரிய ஆஸ்பத்திரியில் கொண்டுபோய்ச் சேர்த்து

காசிறைக்க அவளிடம் எங்கே இருக்கிறது? உன்றோப் 'புண்ணிய' ஆஸ்பத்திரிதான் தஞ்ச மளித்தது.

'ரைஹானு என்ன கொழப் பமிது' கூப்பன் கடையில பைகள் சகிதம் அரிசிக்காகத் தவங் கிடந்த கிழவிகளில் ஒருத் தியின் பதட்டமான வினவல்:

'ஏண்ட ஆளியத்தும்மவே... மலபோலீந்த பொடியன் மெளத்தாப் பெய்த்தானே. இனி எனத்த செய்வன்' ரோட்டிலிருந்த கடைப்படிக்கேறி கிழவியின் முன்னே வந்து இரண்டு கைகளையும் மடக்கி நீட்டிக் கழுத்தை வளைத்துப் புலம்பத்துவங்கியபோது, கூட்டுறவுக் கடை மெனேஜர் முதல் ஊழியர்களவரை அப்படியே பிரமித்துப் பார்த்துக் கொண்டிருந்தனர்.

'அன்ன அன்ன மூலா லெல்வ வார..... அவருக்கட்டச் சொல்லல்லயா' கையை நீட்டி அவர் வருவதைக் குறி காட்டிக் கிழவி சொன்னபோது அப்பக்கமாக ரைஹானு திரும் பிப் பார்த்தாள்.

கழுத்தில் சால்வையும் தலையில் தொப்பியுமாகக் குடையும் பிடித்தபடி மிதியடிகள் 'டக், டக்' என ஒலியெழுப்ப அங்கே வந்து கொண்டிருந்தார் அவர். இரண்டு வருடங்களுக்கு முன்பு தான் மக்கத்திற்குப் போய் ஹாஜியார் பட்டமும் பெற்று வந்து மிச்சம் கொஞ்சமாக இருந்த ஊர் வேலைகளையெல்லாம் வாரிச்சுருட்டிக் கொண்டிருக்கிறார். விரைவில் 'ஜேபி' பட்டமும் கிடைக்கப் போவதாகக் கேள்வி.

அவள் பாதையோரத்திற்குறிந்த அவரை நோக்கி, பிட

வையால் உடம்பைமூடிமறைத்து நின்றார். அவளையும், லெப்பையையும் நோக்கி அங்கே கூடி நின்றோர் பார்வையைத் தினைக்க வைத்தபோது, அவர் நின்று 'அப்படியொரு' அதிகாரப் பார்வை பார்த்தார்.

'ஏண்ட மகன் மெளத்து...' இவ்வளவுதான் அவள் சொன்னாள்.

'எப்ப அடக்கிய' வேறெந்த விசாரிப்புமோ ஆறுதல் வார்த்தைகளோ இன்றி 'புதைக்கும்' நேரத்தை மாத்திரம் கேட்டு வைத்தார்.

'இல்ல இன்னம் மையத்து இஸ்புர்தாலேலதான். கொண வாரத்துக்கு வசதில்லாமீக்கியாதாராரு மொதவிசெய்யானும். நீங்களாவது பாத்து' அவளுக்காக, யூனஸ் அங்கு முன்மொழிந்து பேசினார். ஏனென்றால் அவன் யாரிடம் உதவி கேட்கப் போக அழைத்து வந்தானோ அவர் மூலாலெப்பையின் மருமகன் என்பதால்தான்!

'இதெல்லாம் எனக்குள்ள வேலயா..... மையத்த அடக்கக் கொணுபோற டைமுக்கு கூப்பிட்டணுப்பிடு நாள் வந்து பொறகுள்ள வேல வெட்டிய லச் செய்வன்' கொடுமான ஒருவிதப் பார்வையோடு, திரும்பிப் பார்த்துக் கடுகடுப்பாகப் பேசியபடி நடக்கத்தொடங்கினார்.

ஆம்! அந்தப் பரம்பரை வழித்தோன்றலின் விரல் நுளியசைத்தாலே ஊரெல்லாம் ஒன்றுசேர ஆடி அசையும் அளவுக்கு ஆதிக்கமும், ஆற்றலும் மிக்கவர் அவர். அதற்காக, இந்தச் சின்ன விஷயங்களுக்கு எல்லாம் தலையிட்டு தனது

மரியாதையைக் குறைத்துக் கொள்ள அவர் விரும்புவாரா?

ரைஹானாவும் யூனாஸும் மாத்திரமல்ல அங்கு நின்ற ஐந்து வயதுப் பிள்ளைகள்கூட லெப்பையாரின் பேச்சைக் கேட்டு ஆத்திரம்தான் அடைந்திருப்பார்கள். ஆனால் அதில் ஒரு துளியையாவது வெளிக் காட்ட யாருக்குமே தைரிய மில்லை. அதுதான் இவ்வூரவர்களின் இதுவரையிலான துரதிஸ்டமும் கூட.

தனது பின்பக்கத்தைப் பார்த்து நின்று, உள்ளத்துக்குள் இப்படி எத்தனையோ பேர் கொதித்துக் கொண்டிருப்பதைப் பற்றியெல்லாம் நினைத்துக்கூடப் பாராமல் அவர் போய்க்கொண்டிருந்த வேளையைப் பார்த்தால் நிச்சயமாக எங்காவதொரு சாப்பாடு பட்டிருக்குமென்பதை எவருமே ஊகித்துக் கொள்வார்கள்.

'இனி எனக்கேலா... எனக் கொதவ ஒத்தருமில்லை. ஏண்டு சிரும் இப்பவே போகட்டும்; எனக்கேலா..... என்ட ஊரேம் அழிச்சிக்கொண்டே போ..... நாயனே.... ஏண்டுசிரேம் எடுத்திடு' திடரென்று பைத்தியம் பிடித்தவனைப்போல பெரிதாக வாய்விட்டுக் கத்தத் தொடங்கியபோது அந்தப் பகுதியே அல்லோல கல்லோலப்பட்டுப் போய்விட்டது.

எப்படியோ எல்லாருமாகச் சேர்ந்து விட்டுக்குக் கூட்டிக் கொண்டு போய்ச் சமாதானப் படுத்திக் கொண்டிருந்தார்கள். ஆங்காங்கே நாலைந்து பேராகச் சேர்ந்து 'கசமுச'வில் ஈடுபட்டுக்கொண்டிருந்தார்களேயன்றி ஒன்றும் நடந்தபாடில்லை.

'மையத்து' ஒன்று விழுந்து விட்டால் என்னபாடுபட்டா

வது கடைசிக் கிரியைகளைக் குறைவில்லாமல் செய்யத்தான் எல்லாருமே முயற்சிக்கிறார்கள். யார் எவர் என்ற சொந்தப் பந்தமெல்லாம் முந்திக் கொள்ள முயல்வது வழமை. ஆனால் ரைஹானாவிற்கு தனது மகனின் மையத்தை விட்டுக்குக் கொண்டு வர வழியில்லாத போது அதற்கு எவருமே வழிவகுக்க முனையாதபோது இனியும் தானும் வாழவேண்டும் என்ற எண்ணமா வரும்.....?

ஊரெல்லாம் குறுகிய நேரத்துக்குள் பிசுபிசுத்துக் கொண்டிருந்தது. ரைஹானாவின் குடிசையெல்லாம் பெண்களால் நிரம்பி வழிந்தவண்ணமும், அவளின் தண்ணுணர்வற்ற பிதற்றல் முட்டிமோதி எதிரொலித்தவாறுமிருந்தது.

'எனது இது... ஒன்றுக்கும் பயப்புடலான நான்கு மையத்தக் கொண்டுவந்துதாரம், இவகுள்ள வேல வெட்டியலச் செய்ங்கோ' தட தடவென இளைத்தினைத்து வியர்க்க வியர்க்க ஒடிவந்து சேர்ந்த நாலைந்து வாலிபர்கள் கூறிய போது அங்கே 'கப்சிப்' பென சொற்ப நேரத்துக்குள் அமைதி நிலவியது.

'ஏண்ட ஆசமக்கலே... ஒங்கினியல ஆண்டவன் கொணு வந்து சேர்த்திட்டான். சிக்கரம் போங்கோ..... போங்கோ. பொடியன...பொடிபன மினிக் காம்பராவில போட முந்தி... அவளுடைய குரவில் கால்மணி நேரத்திற்கு முன்பிருந்த பதட்டம், தடுமாற்றம் எதுவுமே இருக்கவில்லை. மாறாக இரக்கம் அமைதி கலந்திருந்தது!

குடிசைக்குள் நிறைந்து வழிந்த பெண்கள், வெளியே கூடிநின்ற மனிதர்களின் கண்கள்

ளில் எல்லாம் ஒருவித கலக்கம்; அதற்குக் காரணம் 'ஆயிக்' காரர்கள் போல் வந்து அங்கு பாய்ந்த இளைஞர்கள் தான்!

அந்த இளைஞர் கூட்டம் அவர்களுக்கெல்லாம் மிக அண்மையில்தான் 'கம்யூனிஸ்ட்' காண்ட என்ற அடைமொழியுடன் அறிமுகமானவர்கள்.

ஏதோ பள்ளிக் கந்தூரிகளைக்கு — வழக்கை ஜும்மாவுக்குப் பின்பு கேட்டு நியாயமான மனிதர்களை அவமானப்படுத்தினார்களாம். 'ஸலுஸலா' மேனேஜர் விட்டில் இருந்து பீடவை பீஸ்களைப் பிடித்துக் கொடுத்தார்களாம். நபிகள் நாயகம் (ஸல்) பிறந்ததினக் கூட்டத்திற்குக் கம்யூனிஸ்காரர்களைக் கூட்டிக்கொண்டு வந்து பேசவைத்தார்களாம். இப்படியான எண்ணற்ற குற்றச்சாட்டுகளை பாமர மக்களும் குறிப்பாகப் பெண்களும் அந்த இளைஞர்களை அருவருப்புடன் பார்ப்பதற்குக் காரணம். அந்த உள்நூர் பெரியவர்களின் திறமைகள்தான் என்ன?

'இப்ப எப்படி மையத்தக் கொணுவார'

'எங்கட சோனேக் காக்கா மாரட காரிலயெண்டா கொணுவரப் புரியப்படமாட்டானியல்'

'அப்படியெண்டா பக்கியப் (சவாரி வண்டி) பேசிப்பாப்பம்,

'நல்ல யோசனை மச்சான்... பக்கில கொணுவந்தாத்தான் ஊர் ஆளுவனியல்லட கண்ணில் குத்தும்.....'

தங்களுக்குள் கதைத்துக் கொண்டபடி நடந்து வந்த இளைஞர்கள் பள்ளிக்குப் பக்கத்தில் நிறுத்திவைத்துக் கொண்

டிருந்த ஸம்மூன் நானூவின் பக்கியை நெருங்கினார்கள்.

'ஸமூன் நானூவாங்க போம்.....!'

'எங்கியன்?'

'தொண்டில்லேலீந்து 'மெய்த்தொண்டு கொணுவரோணும்'

'ஆ... ரைஹாடூட பொடியண்ட மையத்தயா?' என்று கேட்டுவிட்டுச் சிறிது நேரம் யோசித்தவர் 'ஒங்குகளுக்குத் தெரிமா..... கொஞ்சம் காலத்திற்கு முந்தி மையத்துக் கொணுவந்த அப்புஹாமிட காரூஸ்டாட்டில்லாம அப்படியே அசையாம நிண்டிட்டுது. அதில எத்தின யோ கொழப்பங்க லீக்கி.....'

'அதெல்லாம் முந்திக் காலத்தில. இப்ப அப்படியொன்றும் நடக்காது. நீங்க பயப்புடாம வாங்க.....'

'இல்லை மக்கள். இன்டக்கி நான் பக்கில மையத்தக் கொணுவந்தா..... அதுப்பொறகு ஏன்ட பக்கில ஒத்தருமே ஏற மாட்டாங்க தெரிமா.....'

அவரது காரணம் அறியாமையப்பட்டதாயினும் கேள்வியில் நியாயம் இருக்கத்தான் செய்தது. அவர் வீரும்பி வந்தாலும்கூட பின்பு அவரது தொழிலுக்கே இந்நிகழ்ச்சி முற்றுப்புள்ளி வைத்ததாகவும் முடியும். ஆதலால் மாற்றுவழியைப் பார்ப்பதுதான் நல்லதென அவர்களுக்குப் பட்டிருக்க வேண்டும்.

'டேய்..... எனக்கொரு யோசனை வருகுது. வெறெயெண்டா எந்த வழிமேயில்ல'

'சரிடா: சொல்லித் தொலை யன்'

'நேரே 'சந்தாக்கத்' தூக்கிக் கழுத்திலடிச்சிக் கொணு போம் இஸ்புர்தாலக்கி'

'ஓடா..... அப்பிடித்தான் செய்யோனும்'

நேரே பள்ளிக்குப் போய் சந்தாக்கைத் தூக்கிக்கொண்டு புறப்பட்டார்கள்.

ஆஸ்பத்திரிக்குப் போய் அங்கே ஆகவேண்டியவற்றைக் கவனித்து மையத்தை சந்தாக்கில் வைத்துத் தூக்கிக்கொண்டு வருகையில் நேரம் மூன்றுமணி கூடப் பிந்திவிடவில்லை.

ஊருக்குள்ளேயே சுற்றிப் பழகிப்போன சந்தாக்கி..... முஸ்லிம்கள் வாழும் எல்லையைத் தாண்டிச் சென்றிருப்பது இதுவே முதல்தடவை.

இரண்டு மைல்களுக்கப்பாலிருந்து சிங்கள மக்கள் வாழும் பகுதிக்கூடாக பலாரையும் தாண்டி வருகையில் அந்தப் புதினத்தை எண்ணற்ற கண்கள் கண்டதோடு மாத்திரமல்ல..... அவர்களது சிந்தனையையும் அது தூண்டாமலிருக்குமா?

'ஏழை மையத்து கொண்டு போக வழியில்லை. யாருமே உள்ளவர்கள் வழிசெய்யவில்லை... துடிப்புள்ள இளைஞர்களின் வேலையிது' இப்படித்தான் அந்நியர்கள் பரவலாகப் பேசிக் கொண்டார்கள். உண்மையும் அதுதானே.

குடிசைக்கு மையத்தைக் கொண்டுவந்து சேர்ப்பதோடே இன்னும் சில இளைஞர்கள் மையத்து வாளியையும் கொண்டுவர அடிக்கழுவல், குளிப்

பாட்டல் யாவும வெகு வேகமாக நடந்து முடிந்துவிட்டன.

'ஏண்ட ஆசைமகனே என்ன தவிய உட்டிட்டுப் பெய்த்திட்டாயே: இனி எனக்கு தாரீக் காங்க.....' ரைஹானாவின் ஒப்பாரி மீண்டும் வலுக்கத் துவங்கியது.

அத்தோடு மையத்துக் கொண்டுவந்துவிட்ட செய்திகேள்விப்பட்டால் பல புறமூமிருந்து ஆண்களும் பெண்களும் மாக வந்து நிறைந்துகொண்டிருந்தார்கள்.

'ச்சா! எங்களுக்கிட்ட செல்லீந்தா நாங்க நல்லமொறேல கொணுவந்து தந்தீப்போமே...' அங்கு வந்து சேர்ந்த இரண்டு மூன்று பழமை பக்தகோடிகளும் குறைபட்டுக் கொண்டபோது ரைஹானாவுக்குப் பற்றிக் கொண்டிருந்தது.

'ஆ..... போதும் போதும்.' ஏங்கட ஓங்கட ஓதவி செல்லீங்க எல்லாம் வந்து நல்லாதான் செஞ்சிப்பீங்க... ஓங்கிலியலட காதிலயெல்லாம் ஈயம் உருக்கி ஊத்தித்தா... இப்பதான்போல கேள்விப்பட்டக்கி. அந்தப் பொடியளியலில்லாட்டி இன்டக்கி மையத்த உட்டி மையத்தட மசிராலும் கெடக்கியா...'

இருந்த கோபத்தையெல்லாம் சேர்த்து இப்படியெல்லாம் அவள் பேசித் கங்களைக் கழற்றிப்போடுவாளென்று எதிர்பார்க்காததால்தான் போலிப் பெரியதனம் பேசி வகையாக மாட்டிக் கொண்டார்கள்.

'சீ..... இன்னம் லெப்பவரேமில்ல கலிமா..... ஓதிரவங்களும் வரல்ல. செல்லியனுப்பல்லியா. நேரமும் அஞ்சி மணி பிந்திக்கொண்டு போது' இது

கூட்டத்தில் ஒருவரின் கேள்வி; 'ஒத்தரும் வாண... மாப் பிளயா பொறப்புட்டுப் போகப் போறும். அவனுசல வெத்தில வெச்சிக் கூப்பிட்டுக் கொண்டு திரிய'

'பெரிய பெரிய எடத்தில யெல்லாம் மையத்து விழுதிது. அங்கயெல்லாம் கூப்பிட்டனுப் பியா போராணுகள்? எங்களப் போல ஏழ எளியவெடத்தில யென்டா அவனுகளுக்கு வாரத்துக்கு 'பலாய'

'எல்லத்துக்கு இந்த ஒண்டுக்கும் ஒதவாதவனியல நம்பியீக்கியதுதான், இதெல்லாம் வரக்காரணம் எனா எங்களுக்கு அடக்கத் தெரியவா? தொழுவிக்க ஏலாவா? வாங்கெல்லாரும் மையத்தக் கொணுபோம்' பழைமையைப் புதைத்துப் புதுமை காணத் துடிக்கும், இதுவரை மௌனமாகவிருந்த ஒரு ஆவேசக்குரல் வெடித்துக் குமுறியது.

அடுத்த நிமிடம் அந்த இளைஞர்களும், சிறுவர்களும் ஏழை அனுதாபிகளும் தயாராகிவிட்டார்கள். லெப்பை இல்லை. ஆலிம்ஷாக்கள் இல்லை. 'கலிமா'ச் சொல்லும் முன்வரிசை அலறு கரிப்பாளர்கள் இல்லை. மையத்துப் புறப்பட்டு விட்டது.

'அஷ்ஹது அன்லாகிலாக இல்லல்லாஹு முகம்மது ரஸூலில்லாஹி.....'

மையத்துக் கொண்டு போவதை கண்ணீர் வழியப் பார்த்துக் கொண்டு இருந்த கண்களைத் துடைக்கத் துடைக்க ஊற்றுப்போல கண்ணீர் வழிந்து கொண்டே இருந்தது. அழுது

ஒப்பாரி வைத்துத் தொண்டையெல்லாம் கம்மி, மெல்ல மெல்ல அவள் ஓய்ந்துகொண்டு இருக்கவேண்டும்.

அவளுக்கு அங்கே குழுமி நின்ற அவள் வயதையொத்த பெண்களையும், முத்தவர்களை யும் காணக் காண, அவர்களும் தேற்றத் தேற்ற சிறிது ஆறாதலாகவும் இருந்தது.

'இன்டக்கு அந்தப் பொடியங்கள் இல்லாட்டி... மையத்து வந்தீக்குமா..... 'கபறு' தோண்டிப்படுமா..... எல்லா வேல வெட்டியலேம் செலவேம் அவனியல்தானே செஞ்சானியல்...' ரைஹானு கம்மிய குரலில் பிரஸ்தாபித்தாள்.

'சும்மா ஒன்னம் அறியாமா ஆயிரம் பைனம் நாங்கனும் அந்தப் பொடியனியளுக்கு எங்கட பெரியவங்கட பேச்சைக் கேட்டு ஏசிக்கெவியன். இன்டக்கி அவங்களாவந்து ஒதவிட்டாங்க இதைப்போலதானம நாளைப் பின்னுக்கு எங்கிலுக்கும் எனத்தியாலுமொன்றி நடந்தாத் திரும்பிப் பாக்கேம் வர மாட்டானியல்' இது இன்னொருத்தியின் பேச்சு.

'லெப்பமாரும், மதிச்சமாரும், அவனியல்ட குடும்பமும் பந்தக்காரினியலும் ஹும் ஊருமனிசனியல ஏமாத்திக் கொண்டே கூத்தடியானியல். நாங்க சும்மா ஏமாந்துகொண்டெவிய சுந்திக்கி' வேறொரு கிழத்தின் கண்டுபிடிப்பு.

'இந்தப் பொடியனியல்தான் நல்லவனியல். பள்ளில கந்திரி இந்திரியெண்டு வரிசம் வரிசம் அவனியல் சல்லி சம்ப ரிக்கியானியல். இப்பிடிப்பிடிச் செய்தியெல்லாம் இந்தப் பொடி

யனியல்தானே வாயதொறந்தது கேக்கியனியல். நல்லவேல இனியென்டா நானும் இவனு கலட பொகம்தான்' அங்கு உற்சாகமாக எழுந்த இன்னொரு குரல்.

இப்படியொரு பேச்சை கனவில் கேட்டாலும் திட்டித் தீர்க்கப் பழகிப்போன பெண்களில் ஒருவர்கூட அதற்கு எதிராகவோ, விருப்பக்குறைவாகவோ ஒரு வார்த்தையாவது சொல்லாமலிருந்ததைப் பார்த்தால் ரைஹானாவின் மகனின் 'மௌத்து' ஒரு உயிரின் இழப்பு — அவ்வூரின் எழுச்சிக்கு வழி வகுத்துவிட்ட தென்றே சொல்லவேண்டும்!

பரம்பரைவாதுகள் ஊரை வாரிச் சுருட்டிக்கொண்டு அறிவற்ற மக்களை ஏமாற்றி வந்த தெல்லாம் இனி நடவாது என்பதற்கான சாத்தியக் கூறுகள் அங்கே தெரிந்தன.

பழமை, போலிக் கௌரவம், பரம்பரை வழிபாடு இப்படியாக எல்லாப் பலவீனங்களும் ஊரில் பெரும்பான்மையான பெண்களின் மத்தியில் மனங்களில் ஆணிவேர்போல ஆழமாக கிளைவிட்டு படர்ந்து

பற்றிக்கொண்டிருந்தது. அவர்கள் உணராத வரையில் அங்கு விழிப்புணர்ச்சியையும், புத்தேழிச்சியையும் ஏற்படுத்துவது வெகு கஷ்டமாகவே இருந்தது.

ஆனால்..... இந்தச் சம்பவம் பெண்களின் மத்தியில் அடிக்கப்பட்டிருக்கும் ஆணிவேரை அசைக்கத் துவங்கிவிட்டதல்லவா?

இனிமேல் மதத்தைக் காட்டி மக்களை ஏமாற்றுவோரின் விளையாட்டுக்களையும் பழமையையும், புதைத்து புதுமையையும் நேர்மையையும் நிலைநாட்டத் துடிக்கும், அந்த இளைஞர்களின் தூய்மையான பணி இலகுவாகிவிடும்!

'அந்தப் பொடியன்களுக்கு ஆண்டவன் தால நல்ல பரக்கத்துச் செய்யோணும்' பெருமூச்சு விட்டபடி ரைஹானாவாய் விட்டுச் சொல்லிக் கொண்டாள்.

அவளைச் சூழ நின்ற எல்லாத் தலைகளும் அந்தப் பிராத்தனைக்கு 'ஆமீன்' செல்வது போல் அசைத்துக்கொண்டன.

★

புதிய சந்தா விபரம்

ஆண்டுச் சந்தா 7-00

தனிப்பிரதி -50

இந்தியா, மலேசியா 10-00

கலண்டர்த்

மணியடித்து ஓயவில்லை சனக்கூட்டம் முண்டியடித்துக் கொண்டு போய்க்கொண்டிருக்கிறது.

புகைந்து கொண்டிருக்கும் சிகரெட்டை வீசியெறிய மனமில்லை. வேகமாக இரண்டடிமுனை இழுக்கிறேன். கீழே போட்டுக் காலால் மிதிக்கிறேன். என் நண்பன் படுத்துக்கிடக்கும் வாட்டுக்குட் சாவகாசமாகப் புகுந்து, ஒவ்வொரு கட்டிலாகப் பார்வையை வீசுகிறேன்.

கவரோரக் கடைசிக் கட்டில் பொலிந்து கிடக்கிறது. என்னைத் தூரத்தே கண்டு சிரிக்கிறான் — பொலிவானன்.

என் நடையில் வேகம் பிறக்கிலது.

சிரிப்போடு வரவேற்பு.

இயல்பான குசலங்கள்.

அவனுக்கு அப்படியொன்றும் கடுமையான நோயில்லை.

சுற்றுவட்டாரத்தை நோக்குகிறோம். கட்டிலுக்குக் கட்டில் மொய்த்த சனக்கூட்டம். மகிழ்ச்சிக் குதிப்புகள் — நம்பிக்கைச் சிதறல்கள் — ஏக்கப் பெருமூச்சுகள்.

சில கட்டில்கள் அநாதரவாகக் கிடக்கின்றன: பாவம்! ஆளற்றவர்கள் - அநாதைகள்.

'அதோ அந்த அஞ்சாங்கட்டிலில் படுத்திருக்கிற ஆளைக் கவனிச்சியா?'

'தெனியான்'

'இல்லையே.....'

கட்டிலில் இருந்தவண்ணம் தலையைச் சரித்துச் சரித்துப் பார்க்கிறேன்.

தலையிற் பலமான கட்டு: ஆளைத் தெரியவில்லை.

'யாரப்பா அது.....!'

'தெரியவில்லையா...! கந்தவன வாத்தியாரடா'

'என்ன.....? !'

திடுக்காட்டம் - ஆச்சரியம் - அநுதாபம் - வேதனை எல்லாம்:

'கந்தவன வாத்தியாரா? அவருக்கென்ன நடந்தது'

'நடந்ததை அவரைப் போய்க் கேள்'

'நீ போய் விசாரிக்கவில்லையா!'

'ஓ.....! நான் ஏன் போகிறேன்? உவர் தரவளிக்கு உப்பிடித்தானே நடக்கும்'

தெய்வங்கள்

'என்னடா எடுத்தெறிந்து பேசுகிறாய்! பாவம்! பென்சன் காலத்தில் கிழவன் இப்படி வந்துகிடக்கிறார். நீ என்னடா வென்றால்.....'

'எடே எழுத்தாளா..... நீங்கள் இப்படித்தான்ரா? கொடுமையைக் கண்டு மனம் கொதிக்கிறது. பின்னர் கொடியவனுக்குத் துன்பம் நேர்ந்தாலும் அவனுக்காக அநுதாபப்படுகிறது. ஒருகணம் கொதிப்பதும் மறுகணம் பனிநீராகக் குளிர்ந்து போகின்ற இயல்பு. பிறர் ஈன நிலைகண்டு துள்ளுவது சரி, ஈனனுக்காகவுமாதுள்ளவேணும்?'

'என்ன சொன்னாலும் கந்த வன வாத்தியார் எங்களுக்குக் குருவல்லவா!'

'குருதான்..... ஆசிரியர்களில் சிலர் ஆலயங்களிலுள்ள விக்ரிகள்களைப் போன்றவர்களென்றும் சிலர் கலண்டர்த்தெய்வங்கள் என்றும் நீதானே சொல்லுவாய். அந்த வாயால் தான் உவரைப் பார்த்து எங்களுக்குக் குரு என்று பச்சாத்தாபப் படுகிறாய்'

நான் என்னத்தைச் சொல்ல என் கருத்தையே சொல்லி என் வாயை அடைக்கிறேன்.

நான் மௌனம்.

★

கந்தவன வாத்தியார்மேல் எனக்கு நல்ல பிடிப்பு. அவர் மகன் பரசராமனும், நானும், சபாநாயகமும் ஒரேவகுப்பில் ஒன்றாகவே படிக்கிறோம். நாங்கள் மூன்றுபேரும் நல்ல சிநேகிதர்கள். பரசராமனின் அப்பா என்ற காரணத்தினால்தான் கந்தவன வாத்தியார்மேல் எனக்கு மதிப்பு அதிகம்:

கந்தவன வாத்தியார்தான் முதலாம் வகுப்பிலிருந்து எங்களுடைய வகுப்பாசிரியர். நாங்கள் ஒவ்வொரு வகுப்பாக உயர்ந்துகொண்டு போக, வாத்தியாரும் நிழல்போலத் தொடர்ந்து கொண்டு வந்தார். எங்களுக்கும் இது பெரிய சந்தோஷம். வாத்தியார் மற்றவர்களைப்போல அல்ல. எப்போது பார்த்தாலும் எங்களுக்குப் படிப்பிப்பார். வேறு வகுப்புகளில் பாடமிருந்தாலும் சில வேளைகளில் அந்த வகுப்புகளுக்குப் போகார். எங்களுக்குத் தான் படிப்பித்துக் கொண்டி

ருப்பார்: பின்னேரத்திலும் மறித்து வைத்துப் படிப்பு நடக்கும்.

வகுப்பு நடக்கும்போது பரசராமனைத்தான் சுற்றிச் சுற்றி வட்டமிடுவார். அவனுடைய கொப்பிகளை எந்நாளும் பார்த்துத் திருத்துவார். எங்களுக்கு இது வலுபுளுகம். நாங்கள் பரசராமனின் சிநேகிதர்கள். அவனுக்கருகேதான் எப்போதும் இருப்போம்.

எங்களுடைய அப்பாமாரும் புளுகம் வந்தால் வீட்டில் இப்படித்தானே.....! எங்களைச் சுற்றிச் சுற்றி வருவார்கள்.

கந்தவன வாத்தியார் பெல்லாத சுடுமூஞ்சி. கண் விண் தெரியாமல் முதலு வீங்க விளாசிப்போடுவார். எல்லாரும் நல்லா வாங்கிக் கட்டுறதுதான். ஆனால் எங்களுக்கு அடிவிழாது.

'அப்பாட்டைச் சொல்லீட்டேன். உங்களுக்கு அடிக்கக் கூடாதெண்டு. அடிச்சால் நான் தான் அழுவேனெண்டு' பரசராமன் அடிக்கடி எங்களுக்குச் சொல்லுவான்.

எனக்கும் சபாநாதனுக்கும் ஒரே குதூகலம். எங்களுக்கு அடிவிழுகிறதில்லையே!

ரோட்டுக்கு வடக்கால் இருந்து வருகிறவர்களுக்குத் தான் ஒழுங்கான பூசை. அவர்கள் எங்களைவிடக் கொஞ்சங்குறைவாம். அவர்களைக் கொண்டுதான் பள்ளிக்கூடம் கூட்டுகிற - குப்பை அள்ளுகிற வேலைகளைச் செய்விப்பார். வகுப்புக்கு மொனிறறராக இருக்கிறதென்றாலும் ஒவ்வொரு வகுப்பிலும் நாங்கள்தான் இருக்கவேண்டுமென்றும் சொல்லுவார். எங்களுடைய வகுப்புக்கு ஒவ்வொரு

வருஷமும் பரசுராமன்தான் மொனிற்றார். எனக்கும் சபாநாதனுக்கும் பெரிய நடப்பு. நாங்கள் பரசுராமனின் சிநேகிதர்கள்.

சுந்தவன வாத்தியாரின் எண்ணம் எங்களுடைய பள்ளிக்கூடம் நல்லாக வளர்ச்சியடைய வேண்டுமென்பதுதான். எங்கள் பள்ளிக்கூடத்தைவிட்டு யாராவது வேறு பாடசாலைக்குப் போவது அவருக்குக் கொஞ்சமும் பிடிக்காது.

'கொலிச்சுக்குப் போகப் போறியளே..... கொலிச்சுக்கு! அங்கே போய் என்னத்தைப் படிச்சுக் கிழிக்கப் போறியள்? நீங்கடெல்லாம் கடன் பட்டு வீணாக் காசு செலவழிக்கப் போகிறீர்கள். எங்களைப்போல வாத்தியார்தானே அங்கேயும் இருக்கினம்' என்று ஏசுவார்,

மாணவர்கள் யாராவது வில்லுக்கத்தி, காந்தம் போன்றவற்றை வைத்திருந்தால் கையுடனே பறித்துவிடுவார்.

'நீங்கள் இங்கே படிக்க வருகிறீர்களா? வீனையாட வருகிறீர்களா? இதெல்லாம் என்னத்துக்காகக் கொண்டுவருவான்' என்று கடிந்து பேசுவார்.

சில நாட்கள் சென்றபின்னர் வாத்தியார் மற்ற மாணவர்களிடம் பறித்துக்கொண்டு போன பொருட்களைப் பரசுராமன் பாடசாலைக்குக் கொண்டு வருவான். எங்களுக்குக் கொண்டாட்டம். அவனும் நாங்களுந்தானே அவற்றை வைத்து வீனையாடுபவர்கள்!

வாத்தியார் நல்லாப்பறிக்க வேணுமென்று மனத்துக்குள் நேருவோம்.

வாத்தியாரை நினைச்சால் சிலசமயங்களில் சிரிப்பு வரும். அந்த வீனையாட்டுப் போட்டிதான் அதற்குக் காரணம்.

பள்ளிக்கூட வீனையாட்டுப் போட்டியில் பரசுராமனும் ஓடினான். வாத்தியாரும் 'கமோன் கமோன்...' சொல்லிக்கொண்டு அவனுக்குப் பின்னால் ஓடினார். நாம்பன் கண்டுக்குச் சவாரி ஓட்டம் பழக்கினது போலத்தான் எனக்குத் தோன்றியது. போட்டியில் முன்னுக்கோடியவன் சபாநாதன்தான். வாத்தியார்போய் அங்கே நின்றவர்களோடு உரத்துக் கதைச்சார். பிறகென்னவென்றால் பரசுராமனுக்குத்தான் முதலிடம். சபாநாதன் ஓடியதில் ஏதோ பிழையாம். அங்கே நின்றவர்களுக்கும் வாத்தியார் சொன்ன பின்னர்தான் அந்தப் பிழை விளங்கி இருக்கவேண்டும்.

வீனையாட்டில் மட்டுமல்ல படிப்பிலும் முதலிடம் பரசுராமனுக்குத்தான். ஒவ்வொரு சோதனைகளிலும் வாத்தியார்படிப்பிக்கிற பாடங்களில் மாக்ஸ் அவனுக்குதான் எல்லாரையும் விட அதிகமாக இருக்கும். வீட்டில் வைத்து அவர்தன்னுடைய பாடங்களை அவனுக்கு நான்குப் படிப்பிக்கிறார் போல. பரசுராமனிடப் கேட்டால், 'சீ.....! நான் வீட்டில் ஒன்றும் படிக்கிறதில்லை' என்று பொய்தான் சொல்லுகிறான்.

பரீட்சை நடக்கிற நேரங்களில் வாத்தியார் பரசுராமனுக்குப் பக்கத்தில் தான் நிற்பார். அவன்மேல் நல்லகவனம். தான் அவனுக்கருகே இல்லாது விட்டால், 'அப்பாவைக் காணவில்லையென்ற பயத்தினால் அவன் பரீட்சையை எழுதாமல் விட்டு விடுவான்' என்று அவர் சொல்

லுவார். அவர் சொல்லுவது உண்மைதான். வாத்தியார் போய் பேசுவதில்லையல்லவா? எங்களுக்கும் அதைத்தானே சொல்லித்தருகினம்.

கந்தவன வாத்தியாருக்கு என்னை நல்லாப் பிடிக்கும். நான் பரசுராமனின் உயிர் சிநேகிதன் - அதனால்தான்.

ஒருநாள் வகுப்பில் என்னைப் பார்த்து வாத்தியார் கேட்டார்; 'உன்னுடைய அண்ணன் இப்போது என்ன செய்கிறான்? என்னுடைய இறந்துபோன மூத்த மகனுக்கும் அவனுக்கும் ஒரேவயது'

நான் என்ன சொல்ல! வெட்கமாக இருக்கிறது.

'கொய்யாவுக்குக் கள்ளு வித்துக் குடுக்கிறானே! என்னுடைய மகன் இருந்திருந்தால் எனக்கும் கள்ளுவித்துத் தந்திருப்பான்'

எனக்குக் கவலையாக இருக்கிறது - வாத்தியார் மகனை நினைத்துக் கவலைப்படுகிறார் என்பதை நினைக்க. நல்ல வாத்தியார் அவற்றை மேன் ஏன் செய்தான்!

மூத்தமேன் செத்தாலும் பரசுராமன் இருக்கிறான். அவனும் நானும் சிநேகிதமாக இருக்கிறது எனக்குத்தான் பெருமை. அவன் வாத்தியாரின்ரை மேன். நான் எப்படி என்றாலும் ஒரு.....

பரசுராமனை நினைத்து உயர்த்திக் கொண்ட பெருமையில் இருந்தாற்போல் இடிவிழுந்தது. அவன் எங்களுடைய பள்ளிக்கூடத்திலிருந்து விலகிப் போய்விட்டான். எங்கோ

பெரிய பள்ளிக்கூடத்துக்குப் போயிருக்கிறானென்று அறிந்தேன்.

எங்களுடைய பள்ளிக்கூடத்தைவிட்டு அவன் வேறு பெரிய பள்ளிக்கூடத்துக்குப் போவதை வாத்தியார்விரும்பமாட்டாரே! ஏன் போனான் அவன்? வாத்தியாரைக் கேட்டுப் பார்க்கலாம்; ஆனால் நான் கேட்கவில்லை.

பரசுராமன் போனபின்னரும் ஆறும் வகுப்பில் நான் ஒரு வருஷம் எங்கள் பள்ளிக்கூடத்தில் படித்தேன். எங்கள் வகுப்பு வாத்தியாராகக் கந்தவன வாத்தியார்தான் முன்போலத் தொடர்ந்து வருவாரென்று நினைத்தேன். ஆனால் எங்களை அவர் தொடராதது ஏனென்று எனக்குக் கொஞ்சமும் விளங்கவில்லை.

அவர் எங்கள் வகுப்பாசிரியராக இல்லாவிட்டாலும் முக்கியமான பாடங்களை எடுத்தது எனக்கு நல்ல புணுகம். நல்லாப் படிப்பிப்பார் என்ற ஆசை. ஆனால் ஏன் தெரியவில்லை முன்போல எங்களைப் படிப்பிக்கவில்லை. அடிக்கடி தலையிடி என்று சொல்லிக் கொண்டு மேசைமேல் படுத்துவிடுவார். இருந்தாற்போல் திடீரென்று பள்ளிக்கூடத்திலிருந்துவெளியே போய்விடுவார். பள்ளிக்கூடம் முடியமுன்னர் சுகமில்லையென்று சொல்லிக்கொண்டு நேரகாலத்தோடு விட்டுக்குக் கிளம்புவார்;

இருவருக்கும் என்ன நேர்ந்ததுவிட்டது! ஏன் இப்பிடி நடக்கிறார்! எனக்கு ஒன்றும் விளங்கவில்லை; எல்லாமே குழப்பம்.

பரசுராமனும் முன்போல முதலாம் பிள்ளையாக வருவதில்

லையென்று அறிந்தேன். பேச்சுப் போட்டி பாட்டுப் போட்டிகளுக்கு அந்தப் பாடசாலையிலிருந்து அவனை அனுப்புகிறதில் யாம். இதைக் கேட்க எனக்கும் கவலைதான்.

வாத்தியாருக்கு எப்படி இருக்கும்! எந்த நேரமும் அவரின் கண்ணுக்கு முன்னால் இருந்தவனல்லவா அவன்! அதுதான் அவருக்கும் கவலையாக இருக்கவேண்டும். முன்போல உசாராக இல்லை அவர்.

எனக்கு அவரைப் பார்க்கக் கவலையாக இருக்கு. பாவம்! நல்ல வாத்தியார்.

கந்தவன வாத்தியாரின் காலமாட்டில் கட்டிலருகே நான்.

'சார்.....'

முனகல் சரிந்துகிடந்தவர் மெல்ல உடலைப் புரட்டுகிறார். இப்போது மல்லாந்த கிடை.

விழிகளைக் காணவில்லை. மடல்கள் வீங்கி, மெல்லிய இரு கோடுகள் அவற்றை வெட்டிப் பிரிக்கின்றன. அந்தக் கோடுகளின் வெளிக்கூடே பொசிந்த ஒளியில் அவர் என்னைக் கண்டு கொள்கிறார்.

'தம்பி..... நீயே...' - குரல் தடுமாறுகிறது.

'ஆம் சார்.....'

மெளனம்—இருவருந்தான்.

என்ன பேசுவது! எனக்குப் புரியவில்லை. அவருக்கும் அப்படித்தான் போலும்.

ஒரே தவிப்பு. மெளனம் துன்ப இருள் தூவுகிறது.

நண்பன் சபாநாதன் எங்கள் இருவரையும் பார்த்துக் கொண்டிருக்கிறான். அவன் பார்வை நையாண்டிசெய்கிறது.

ஏதோ கேட்கவேண்டுமே! அவர் நிலைமையை நாளைவே கேட்டுவிட மனம் மறுகுகிறது. அவர் சொல்லட்டும். பழைய பள்ளிக்கூட நட்பை நினைத்துக் கொள்ளுகிறேன்.

'பரகராமன் எங்கே சார்.....?'

'யார்.....?'

குரலில் அருவெருப்பு. நான் அவனைப் பற்றி அவரிடம் கேட்டிருக்கக் கூடாதுதான். அவனை வைத்து அவர் எழுப்பியிருந்த சாம்ராச்சியங்கள் யாவும் சிதைந்து சின்னாபின்னப் பட்ட பின்னர்.....

நாக்கைக்கடித்துக் கொண்டு நிற்கிறேன்.

நீண்ட நேரத்தின் பின்னர் அவர் மெல்லச் சிரிக்கிறார். இல்லை அழுகிறாரோ! இப்படி ஒரு கேள்வியை ஏன் நான் கேட்டேன்?

அவன் ஒன்றுக்கும் உருப் படாதவகை உருவாக்கிய பொறுப்பு யாரைச் சார்ந்தது? அவன் எப்படிப் பட்டவனாக இருந்தபோதும் இங்கே அவன் வந்திருக்கவேண்டுமே! அதை அறியத்தான் வேண்டும்.

'பரகராமன் இங்கே வரவில்லையா சார்?'

‘அவன் ஏன் வாருன்?’
கடப்புளி வேசமேன்’

என் காதுகளையே நம்ப முடியவில்லை. கந்தவன வாத்தி யார்தான் பேசுகிறார்! பரசு ராமனின் தந்தை இவர்தானா! பெற்ற பிள்ளையை ‘.....மேன்’ என்று வாதியாரான இவர் கொதிக்குமளவுக்கு அவன் கொடியவனாகிவிட்டானா!

‘குரூத் தாழ்த்திக் குனிந்து கேட்கிறேன்.’

‘சார்..... என்ன சார் உங்களுக்கு நடந்தது?’

அவர் குலங்கிக் குலங்கி அழுகார். கண்ணீர் ஊற்றெடுத்துப் பெருகிறது.

என் கண்களும் கலங்குகின்றன. சபாநாதனைப் பார்க்கிறேன் கலகல என்று சிரிக்கிறேன். அட்டமருகில் நிற்பவர்கள் என் களைக் கவனிக்கிறார்கள். நான் மிக நெருங்கி நின்றனாகொள்ளுகிறேன்.

‘சார்... சார்... அழாதையுங்கோ சார். நீங்கள் அழக்கூடாது. உங்களின் உடல்நிலை உறுதியில்லை’

அவர் என் கைகளைப் பற்றிப் பிடித்துக் கொள்ளுகிறார். அவர் கரங்கள் நடுங்குகின்றன. ஆவல் தீர வருகிறார். வேதனை தீரக் குமுறுகிறார்.

நான் உணர்ச்சியின் விளிம்பில் பரந்து நிற்கிறேன். கையறு நிலை.

குமுறல் ஒருவாறு தணி கிறது.

‘நீங்கள் தான் என் பிள்ளைகள்..... நீங்கள் தான்’

அவர்கூடல் தளதளக்கிறது; ஆமாம். பெற்றவர்களைத் தவிர மற்றவர்களின் பிள்ளைகளை என் பிள்ளைகள் என்று உரிமையோடு சொல்லும் தகுதியுள்ளவன் ஆகிரியன் ஒருவன் தான். ஆனால் வாய்ச் சொல் மட்டும் போதுமா?

இவர் கலண்டர்த் தெய்வத்தைப் போன்றவர். கலண்டர்த்துண்டுகள் கிழிக்கப்படும்வரை தான் கலண்டரிலுள்ள தெய்வம் வணக்கத்துக்குரியது. அந்த ஆண்டு கழிந்துவிட்டால் கலண்டர்த் தெய்வத்துக்குப் பூவைப் பாருமில்லை; பூசிப்பாருமில்லை.

‘மகனே..... இந்தக் காயம் எனக்கெப்படி வந்ததென்பதை நீ அறிய விரும்புகின்றாய், இல்லையா? துலாமுறிந்து தலையில் விழுந்ததாகவே எல்லோருக்கும் சொல்லுகிறேன். உனக்கும் பொய்ச்சொல்ல நான் விரும்பவில்லை. பரசுராமன் கோடாலியால் வெட்டினதப்பா.....’

திரும்பவும் அவர் கோவென அழத் தொடங்கிவிட்டார்.

என் கரங்கள் அவர் உணர்ச்சிவேகத்தில் கசங்குகின்றன. என் கண்களுக்கு எதுவுமே தெரியவில்லை. எவ்வளவுதேரம் நின்றேறே!

‘மகனே..... நீ இப்போது எங்கே படிப்பிக்கிறாய்?’

என் செவிகளில் விழுகிறது:

ஆனால் என்னால் வாய் திறக்க முடியவில்லை ★

இதயகீதம்

‘மஹாசவி’

நாடிக்குழாய் வைத்து நன்றாகக்
கேட்டுவிட்டும்,
‘ரீரிக்... ரிரிக்... ரிக்’ என அங்கோர்
மின்கருவி
பாடிக் குறிக்கும் குறிப்பு ஒன்றைப்
பார்த்துவிட்டும்,
மூடிக்கிடக்கும் அறையுள்
முடுக்கிய ஓர்
காணு ஒளியின் கதிர்நிழலைக்
கண்டு விட்டும்,
வாழ்நாளாய் பற்றி வரையறைகள்
கூறுகிறார்.

‘தூங்கு கையிலோ, துணைவி
யுடன் சரிந்து
வாங்கில் அமர்ந்து கதைவளர்க்கும்
வேளையிலோ,
ஒன்றைக் குறித்து, அக் குறித்த
ஒரு செயலைச்
சென்று தொடங்கத் சிறுபொழுது

முன்னரோ
 நின்றுவிட நேரலாகும்
 இதயம்!' என்றார்;
 நன்றாகச் சொன்னார்! நமனே
 குறித்துக் கொள்.

'சப்பென் றுணவு சலித்தால்,
 சலிக்கட்டும்;
 உப்பை இனிமேல் ஒதுக்கி
 விடும்!' என்றார்.
 ஐயகோ, ஏற்றேன், 'அரிய
 முயற்சிகளை
 வை ஓர் புறத்தே; வருந்திப்
 பெரும்பணியில்
 ஈடுபடாதே; இரவு
 துயில் குறைத்தல்
 கூடாது; கொஞ்சம் நினைப்பைக்
 குறுக்கு!' என்று
 பட்டியலை நீட்டிப் பளிர் என்
 நெதிர் எறிந்தால்,
 தொடர் தொழிலைத் தொடரா
 தொழிவதோ?

இம்மா நிலத்தே இறவாது
 பல்லாண்டு
 கம்மா கிடந்து சுகமாய்
 இருப்பதிலும்,
 கொண்டு வா பார்ப்போம் கொலைஎருமை
 பூட்டியநின்
 வண்டியினை எனது வாசலுக்கு!
 நான் இங்கே
 சூழ்வேன்; சுழல்வேன், சுமப்பேன்!
 சவைத்திருப்பேன்;
 வாழ்வேன் மடியும் வரை.

**நவீன இலக்கியத் திறனாய்வில்
க. நா. சு. வின்
பாத்திரம்**

க. கைலாசபதி

சில மாதங்களுக்கு முன் தமிழ்நாட்டிலே க. நா. சு. மணிவிழா கொண்டாடப்பட்டது. அதையொட்டிச் சில சஞ்சிகைகளில் கட்டுரைகளும் வெளிவந்தன. ஞானரதம் டிசம்பர் இதழ் க. நா. சு. மணிவிழாச் சிறப்பிதழாக வெளிவந்தது. க. நா. சு. வீரவணக்கத்துக்கு வேண்டிய இன்றியமையாக் கூறுகள் அத்தனையும் நிறைவேற்றப்பட்டுள்ளன என்று கருதலாம். இந்நிலையில் ஈழத்து நவீன தமிழிலக்கிய நோக்கிலிருந்து க. நா. சு. வை மதிப்பிடுவது வேண்டப்படுவதும் விரும்பத்தக்கதுமாகும். ஏனெனில் கடந்த சில காலமாக, தமிழிலக்கியம் பற்றியும் அதன் இன்றைய பிரச்சினைகள் பற்றி

யும் ஈழத்து எழுத்தாளர்களுக்கு — குறிப்பாக முற்போக்கு அணியைச் சேர்ந்த இலக்கிய கர்த்தாக்களுக்கு — உறுதியான, தனித்தன்மையான அபிப்பிராயங்கள் உண்டு என்பது தமிழகத்திலே வெவ்வேறு வகையிலும் அளவிலும் ஏற்றுக்கொள்ளப்பட்டு வருகிறது.

இதற்கு க. நா. சு. வும் விதிவிலக்கல்ல. விரும்பியோ விரும்பாமலோ ஈழத்துத் தமிழிலக்கிய வளர்ச்சியின் தனிச்சிறப்பியல்புகள் குறித்து, அவ்வப்போது அவர் அபிப்பிராயம் தெரிவித்திருக்கிறார். நிலைமாறாத கருத்து முதல்வாதி என்ற வகையிலும், ஆன்மீக அடிப்படையிலும் இலக்கியத்தின் அளவுகோலாகக் கொள்பவர் என்ற வகையிலும், ஈழத்து இலக்கிய வளர்ச்சியின் பிரதான (யதார்த்தப்) போக்கு க. நா. சு. வுக்கு உகந்ததொன்றாக இல்லை. எனினும் அதே காரணத்தினால், வேறு பலரைவிட எமது முயற்சிகளையும் சாதனைகளையும் தெளிவாய்க் கண்டுகொள்ளக் கூடியவராயிருக்கிறார் அவர்.

சில வருடங்களுக்கு முன் நான் 'தினகரன்' பத்திரிகாசிரியராய் இருந்தபொழுது தமிழ்நாவிலக்கிய உலகிலே மு. வ. விற்கு உரிய இடம் பற்றிய சர்ச்சை ஒன்று நடந்தேறியது. எமது எழுத்தாளர் பலர் காத்திரமான கருத்துக்கள் பலவற்றை முன்வைத்தனர். அக்கட்டுரைகள் சிலவற்றைப் படித்து வந்த க. நா. சு. எனக்கு எழுதிய கடிதம் ஒன்றிலே, எமது எழுத்தாளர் செய்தது போன்ற ஒரு மதிப்பீட்டைத் தமிழ்நாட்டிலே செய்ய இயலாது என்றும், இலக்கியத்துக்குப் புறம்

பான காரணிகள் அங்கு அத்தகைய மதிப்பீட்டிற்குத் தடையாக இருக்கின்றன என்றும் குறிப்பிட்டிருந்தார்.

இன்றுவரை மு. வ. பற்றித் திட்டவாட்டமான திறனாய்வு அங்கு எழுதப்பட்டதில்லை என்பது ஒருபுறமிருக்க, க. நா. ச. குறிப்பிட்ட, 'இலக்கியத்துக்குப் புறம்பான காரணிகள்' பற்றிச் சிறிது விளக்கக் கூறுவது இச்சந்தர்ப்பத்தில் பொருத்தமாயிருக்கும் என எண்ணுகிறேன்.

தன் போன்றோர் மு. வ. வை காய்தல் உவத்தல் இன்றி விமர்சனம் செய்தாலும், முடிவு அவருக்குச் சாதகமானதாய் இல்லாவிடின், பார்ப்பனர்கள் காழ்ப்பினால் செய்த பாரபட்சமான தீர்ப்பு என்றே கூறப்படும் என்பது க. நா. ச. எனக்கு எழுதிய கடிதத்தின் உட்கிடை. இது, க. நா. ச. பற்றிய முக்கியமான அம்சம் ஒன்றை எமக்குத் தெளிவாக்குகிறது. என்னதான் இலக்கியக் கொள்கைகளை யெல்லாம் அள்ளி வீசிப் பேசினாலும், க. நா. ச. விடம் பார்ப்பனர், பார்ப்பனர் அல்லாதார் என்ற பாகுபாட்டுணர்ச்சி ஆழமாகப் பதிந்திருக்கிறது. அதனை அம்மணமாய்க் காட்டிக்கொள்ளாத வகையிலே, திறனாய்வு முலாம்பூசித் தெருட்டும் திறமை அவருக்கு நிரம்ப உண்டு. அடிப்படையில் இது ஒரு வர்க்கப் பிரச்சினையேயாகும். எனினும் தமிழ்நாட்டு அரசியல் அரங்கின் பரிபாஷையிற் கூறுவதானால், நிலையிழந்த பார்ப்பனர்களுக்கு நிலைபேறு தேடும் இலக்கியக் கைங்கரியத்தைச் செய்து வந்திருப்பவர் க. நா. ச. எனினும், இவ்விஷயத்தை எடுத்த எடுப்பிலேயே அழுத்திக் கூற நான் விரும்பவில்லை. ஏனெனில் அது

வேண்டாத விவாதங்களுக்குள் எம்மை இழுத்துச் சென்றுவிடும்.

இன்னுமொன்று. க. நா. ச. வின் சாதியாபிமானத்தைச் சரியாக விளங்கிக் கொள்ளாமல், மிகை எளிமையாக்கிவிட்டால், பின்னர் புறநிலைக்குரிய நிதானமான ஆய்வுக்கு இடமில்லாது போய்விடும். பல்வேறு பலனீனங்களும் குறைபாடுகளும் இருந்தபோதிலும், தமிழ்நாட்டிலே பூர்ஷுவா இலக்கிய சித்தாந்தத்தின் முக்கியமான சக்தியாய் இருந்து வந்திருக்கிறார் க. நா. ச. அந்தவகையில், ஆரம்பத்திலேயே சுலோகங்களுக்குள் அவரை அடைத்து நாமம் சூட்டாமல் அவரது எழுத்துக்களின் அடிப்படையில் அவரை இனங்கண்டு கொள்வது பயன்தரும் முயற்சியாகும். அதனையே இக்கட்டுரைத் தொடரில் செய்ய முயல்வேன்.

முற்போக்கு இயக்கத்தின் முக்கியமான — முனைப்பான — எதிரி என்ற முறையில் அவரைக் குறைத்து மதிப்பிட நான் ஒருப்படமாட்டேன். அது என்மையே நாம் ஏமாற்றிக்கொள்வதாகும். இன்றை நிலையில் நவீன தமிழிலக்கியத்தில் க. நா. ச. கணிசமான அளவுக்குச் செல்வாக்குடையவர் என்பதை ஏற்பது அவசியம். அது எமக்குப் பிடிக்காமலிருந்தாலும் புறநிலைச் செய்தியாக ஒப்புக்கொள்வது தருக்க ரீதியானதாகும். அதன் பின் அவரது செல்வாக்கிற்குரிய காரணங்களை ஆராய்வதும், அதன் விளைவாக க. நா. ச. என்ற தனி மனிதனுக்கும் அப்பால் அரசியல், சமூக, கலாசார காரணிகள் செயற்படுகின்றன என்பதைத் தெளிந்து கொள்வதும், அதன் ஒளியில் நவீன தமிழிலக்கியத்தின் போக்

குகள் சிலவற்றை விளங்கிக் கொள்வதும் நிலைத்த பயனைத் தரவல்ல செயல்களாகும்.

க. நா. ச. பற்றிச் சிந்திக்கும் பொழுது, அவரது பல்வகைப்பட்ட எழுத்துக்களைப் படிக்கும்பொழுதும் இருவகையான முகங்கள் — தோற்றங்கள் — ஆளுமைகள் — எனக்குத் தென்படுவதுண்டு. இவையிரண்டும் ஒன்றையொன்று விலக்குவன அல்ல. எனினும் வெளித் தோற்றத்துக்கு முரண்பட்டனவாகவே உள்ளன. க. நா. ச. வின் ஒரு முகம், அவ்வப்போது பரபரப்பூட்டுவது. எதிர்நீச்சல் அடிப்பது போலவும், கசப்பான உண்மைகளைக் கூறுவது போலவும், அதிர்ச்சி வைத்தியம் செய்வது போலவும், தோன்றும் செயல்களைக் காலத்துக்குக் காலம் செய்து வந்திருக்கிறார். க. நா. ச. வின் இரண்டாவது முகம், கிளர்ச்சி எதுவுமின்றி, கூருணர்வுத் திறம் வாய்ந்த, ஆத்மார்த்த ரீதியான விஷயங்களைக் கூறுவது. நல்லறிவும் நேர்மையும், சுய விமர்சனமும், பற்றற்ற தன்மையும் பொருந்திய அமைவடக்கமான எழுத்தாளர் ஒருவரது தோற்றம் அது.

கல்கியும் அகிலனும் மட்டரகமான எழுத்தாளர்கள் என்றே, திருக்குறள் இலக்கியமே அல்ல என்றே, பேராசிரியர்கள் தமிழுக்குச் செய்திருக்கிற பாவங்கள் ஏழு ஏழு சென்மங்களிலும் தொலையாது என்றே, சி. ச. செல்லப்பா கடந்த முப்பது வருஷங்களுக்கு மேலாக அரைத் தமாவையே அரைத்து வருகிறார் என்றே, தமிழிலே இலக்கிய விமர்சனம் இல்லை என்றே இவை போன்ற பல்வேறு ஆபிப்பிராயங்களையோ அவ்வப்போது

க. நா. ச. கூறிவந்திருப்பதை பலரும் அறிந்திருப்பர். இவற்றையே பரபரப்புக் கூற்றுக்கள் என்றேன். (இந்தப் போக்கு சமீப காலங்களில் ஜெயகாந்தனிடத்தும் காணப்படுகிறது. இவ்வொற்றுமை நுணுகி ஆராயத்தக்கது. அதைப் போலவே இத்தகைய ஒற்றுமை வெறுமனே தற்செயல் நிகழ்வு என்றும் கூறிவிட இயலாது என்றே எனக்குத் தோன்றுகிறது)

அதிர்ச்சி மதிப்பிற்காகச் சில விஷயங்களைக் கூறும் போக்குடைய க. நா. ச. சில சமயங்களில் 'ஆன்றவிந்து அடங்கியவர்' போல எழுதுவதுமுண்டு. தனது சிறந்த இலக்கிய ஆக்கம் இனிமேல்தான் எழுதப்படவேண்டும் என்றே, புதிய தலைமுறையினர் சிறப்பாக எழுதுகின்றனர் என்றே, வையாபுரிப்பிள்ளை புதுமுறையான — விஞ்ஞான ரீதியான ஆய்வாளர் என்றே, சிலப்பதிகாரத்தையும், சங்கநூல்களையும், கம்பராமாயணத்தையும், தேவார திருவாசகத்தையும், முத்தொள்ளாயிரத்தையும் அறிந்தாலேயே தமிழ்மரபை ஒருவர் தெரிந்து கொள்ள இயலும் என்றே, மொழியோ இலக்கியமோ தனித்து ஒரு குறுகிய எல்லைக்குள் இயங்க வேண்டும் என்று இருபதாம் நூற்றாண்டிலே எண்ணுவது அறியாமை என்றே அவர் எழுதும்பொழுது சம்பிரதாயமான சங்கதிகளைச் சொல்பவராகவே காட்சியளிக்கிறார்.

இவ்விரு முகங்களில் எது க. நா. ச. வின் உண்மையான முகம் என்று ஊகிப்பதும், நிர்ணயிக்க முற்படுவதும் வீண் முயற்சி என்றுதான் கூறவேண்டும். இதில் ஒற்றையிரட்டை பிடித்தலில் அர்த்தமுமில்லை.

இரண்டுள் சேர்ந்த பிரகிருதி தான் க. நா. சு. எமது வசதிக் காக, ஒரு முகத்தை மற்றைய முகத்தினும் முக்கியமானதாய்க் கொள்ளவும் கூடாது. க. நா. சு. விடம் காணப்படும் இவ்விரு தோற்றங்கள் அவரிடத்துள்ள அடிப்படை முரண்பாட்டின் வெளிப்பாடு என்று கருதுவதே பொருத்தமாகும். அதனைப் பின்னர் விரிவாக ஆராய்வோம். கரைகடந்த உற்சாகமும் எழுச்சியும், 'உலகம் உய்யாது என்ற துன்ப இயற்கைக் கருத்தும் சோக உணர்ச்சியும் மாறிமாறி அவர் எழுத்துக்களில் இடம் பெறுவதைக் காணலாம்.

இத்திடர் மாற்றங்களைத் தனிப்பட்ட ஒருவரது சபலக் கருத்துக்களாகவும், விருப்பு வெறுப்புக்களின் விளைவாகவும் மாத்திரம் நாம் கொள்ளக் கூடாது. திடர்த்திடர் எண்ணம் தோன்றும் சலன புத்தியுள்ளவர் க. நா. சு. என்பதை நான் மறுக்கவில்லை. ஆனால் அவரது எழுத்தின் தன்மையை அதன் அடிப்படையில் மாத்திரம் நாம் மதிப்பிட இயலாது. அடிப்படைத்தத்துவம் ஒன்றின் வெளிப்பாடாகவும் நாம் அதனைக் காண வேண்டும். அத்தத்துவம் யாது?

என்னதான் நாம் அடுத்து முயன்றாலும், இந்த உலகம் உருப்படாது என்ற எண்ணமாகும். நடைமுறைத் தேவைகளினால் அவர் எழுதுகிறார்; வாதங்கள் புரிகிறார்; பணம் சம்பாதிக்கிறார். புகழும் அடைகிறார். அதே வேளையில் இவையெல்லாம் என்ன பயனைத் தரப்போகின்றன என்னும் வியர்த்த எண்ணமும் 'உடன்பிறந்தே கொல்லும் வியாதி' யாக அவரிடத்து உறைகிறது.

தனது மணி விழாவை ஒட்டி அவர் எழுதிய — சுயசரிதைப் பாங்கில் அமைந்த கட்டுரையொன்றிலே, மனநிறைவும் திருப்தியும் அளிக்கவல்ல ஆக்கங்களை இன்னமும் தான் படைக்கவில்லை என்று ஒருவகையான கழிவிரக்கத்துடன் குறிப்பிட்டுவிட்டு, அதேமூச்சில் பின்வருமாறு எழுதுகிறார்:

'அதனால் பலருக்கு ஒன்றும் பெரிய நஷ்டமில்லை என்றும் தோன்றுகிறது. அப்படி ஒன்றும் உலகம் எந்த எழுத்தினாலும் உய்ந்து விடப்போவதில்லை. அதுவும் நம் தமிழ் உலகம் உய்யப் போவதில்லை என்கிற ஒரு திடம் ஏற்பட்டுவிட்ட பிறகு பரபரப்பாகக் காரியங்கள் எதுவும் செய்து வந்தது போக, ஓய்ந்து ஒதுங்கியிருக்கலாமே என்று தான் தோன்றுகிறது.'

மணிவிழாக் காணும் ஓர் எழுத்தாளரின் சோர்வுற்ற குரலாக மாத்திரம் இதனைக் கொள்ளத் தேவையில்லை. நான் மேலே விவரித்த தத்துவ நோக்கின் வெளிப்பாடு இது என்பதே சாலப் பொருத்தமாகும். இந்த ஒரு கூற்று க. நா. சு. வை முழுமையாக அறிந்து கொள்வதற்குப் பேருதவி புரிகிறது எனலாம். 'பரபரப்பாகக் காரியங்கள் செய்துவந்தது போக' என்பதும், 'ஓய்ந்து ஒதுங்கியிருக்கலாம்' என்பதும் அவரு

டைய இரு முகங்களின் குரல்கள். எதிர்காலத்திலும், வரலாற்று வளர்ச்சியிலும் நம்பிக்கை இன்மையே இந்த விரக்திக்கும், ஒதுங்கல் மனோபாவத்துக்கும் ஏதுவாகும். ஆனால் கமுகவியல் ரீதியில் அவ்வாறு நோக்காமல், வேதாந்த அடிப்படையில் அதற்கு வியாக்கியானம் செய்ய முற்படுகின்றனர் க. நா. சு. பக்தர்கள். உதாரணமாக, க. நா. சு. விடமிருந்து அங்கீகார விருது பெற்ற 'சுதந்திர' எழுத்தாளரான சுந்தரராமசாமி, க. நா. சு. வின் பலவினத்தையே பலமாக விவரித்திருக்கிறார். இலக்கிய உலகில் சஞ்சரித்து வந்திருக்கும் கர்மயோகியாக அவரைச் சித்திரித்

துவிட்டுப் பின்வருமாறு கூறுகிறார். சுந்தரராமசாமி. 'க. நா. சு. ஒரு சந்யாசி மாதிரித்தான்; அது மட்டுமல்ல. அவர் ஒரு இலக்கிய ரிஷி'

ரிஷிமூலத்தையும் நதிமூலத்தையும் கண்டறிய முடியாது என்று கூறுவது உலக வழக்கு ஆனால் இந்த நவீன 'இலக்கிய ரிஷி' யாகிய க. நா. சு. வின் மூலத்தையும் ஓட்டத்தையும் அடுத்து வரும் கட்டுரைகளில் ஒருவாறு இனங்காண முயல்வோம்.

[வளரும்]

உண்மை இலக்கிய ரசிகர்களுக்கு சில பொறுப்பான கடமைகள் உண்டு. ஈழத்து தேசிய இலக்கியம் தனக்குகந்த தகுந்த கௌரவத்தைப் பெற வேண்டும். இதைச் சாதனையாக்க முனைந்து செயலாற்றி வெற்றி பெறும் நோக்கத்துடனேயே மல்லிகை ஆரம்பிக்கப்பட்டது. இதைச் சாதிக்க விரும்புமுள்ளவர்கள் தொடர்ந்து மல்லிகையைப் படிக்கவும்.

ஆண்டுச்சந்தா 7-00
தனிப்பிரதி 50 சதம்.

மல்லிகை
ஆசிரியர்: டாக்டர் ஜி. ஜீவா

கலை
இலக்கிய
மாத இதழ்

யாழ்ப்பாணம்

இக் கட்டுரையின் கருத்துக்களை ஆதரித்தோ அல்லது எதிர்த்தோ எழுதும் வாசகர் கருத்துக்களை எதிர்பார்க்கின்றோம். தொடர்ந்து இலக்கிய விவாதங்களைச் செழுமையுடன் நடத்த வேண்டிய தேவை முன் எப்பெர்முதையும்விட, இன்று முக்கியமானவையாக இருப்பதால் தொடர்ந்து இப்படியான விவாதத் தொடர்களை ஆரம்பிப்பதற்கு இது முன்னோடியாக அமையும்.

ஆ — ஈ

ஈழத்து எழுத்தாளர்களும் வாசகர்களும்

ஏர் சிறு குறிப்பு

ஏ. ஜே. கனகரெட்டு

ஈழத்து சஞ்சிகைகளும் நூல்களும் ஏன் போதியளவு இங்கு விற்பனையாவதில்லை? இவ் வினா விற்குப் பல விடைகளையளிக்கலாம். இந்நிலைக்கு எமது எழுத்தாளரே பொறுப்பு எனச் சிலர் வாதிடுகின்றனர். எமது எழுத்தாளர் வாசகர்களிடமிருந்து விலகி நிற்பதே இவ் அவலநிலைக்குக் காரணம் என அவர்கள் விளக்குகின்றனர். இவ் வாதத்தில் உடன்பாடில்லை, எனக்கு.

எம்வாசகர் பெரும்பாலாரின் ரசனையைத் தென்னிந்திய சஞ்சிகைகளும் நூல்களும் உருவாக்கி வந்திருக்கின்றன, உருவாக்கி வருகின்றன. இலக்கியத் தரமான சஞ்சிகைகளையும் நூல்களையும் விட இலக்கியத் தரமற்றவையே இங்கு பெரும்பாலும் இறக்குமதியாகின்றன. இந்நிலையில் மட்டமான இலக்கிய ரசனை பெரும்பாலான வாசகர்களிடையே உருவாகியிருப்பது வியப்

பன்று. இது எமக்கு மட்டும் பிரத்தியேகமானதன்று. தென்னிந்தியாவிலே கூட தரமான சஞ்சிகைகளும் நூல்களும் உயிர் வாழ்வது பெரும் பாடுதான். ஏன் மேற்கத்திய நாடுகளிலே கூட தரமற்ற சஞ்சிகைகளினதும் நூல்களினதும் பெருக்கத்தினால் மட்டமான இலக்கிய ரசனையே பெரும்பாலும் உருவாகியிருக்கின்றது. இதுவெல்லாம் கிரஷ்ஷாமின் நியதிக்குட்பட்டதுதான். போலி நாணயம் உண்மையான நாணயத்தை புழக்கத்திலிருந்து விரட்டியடிக்கும்.

இலக்கியத் தரத்தை நிர்ணயிப்பது வாசகர்கள்தான், விமர்சக கொம்பன்களல்ல என்ற முணுமுணப்பு என் காதில் விழாமலில்லை. கையுயர்த்தி வாக்கெடுப்பு நடத்தும் விடயமல்ல இலக்கியத் தரத்தை நிர்ணயித்தல் என்பதை மட்டும் கூறிக்கொண்டு மேலே செல்வோம்.

எமது வாசகர்களிலே கணிசமான அளவினர் தென்னித்தியாவிலிருந்து இறக்குமதியாகும் இலக்கியம்தான் தரமானது, ஈழத்து இலக்கியம் அதற்கு ஊடாகாது என்ற நம்பிக்கையிலே ஊறித் தினைத்தவர்கள். அமெரிக்காவிலும் ஒரு காலத்திலே இத்தகைய நிலைதான். இன்று இப்படி ரென்றால் ஏறக்குறைய 25 ஆண்டுகளுக்கு முன்பு ஈழத்து வாசகர்களின் மனப்பான்மை என்னவாக இருந்திருக்கும் என எண்ணிப்பார்க்க அதிகம் கற்பனை தேவையில்லை, இதை எதிர்த்து அன்றே கனக செந்திநாதன் போன்றோர் குரல் எழுப்பினர். நவாலி சோமசுந்தரப் புலவரைப் பற்றியும் தனித்துவமவாய்ந்த ஈழத்து இலக்கிய பாரம்பரியத்தைப் பற்றியும் அவர் போன்றோர் ஓயாது பேசி வந்ததின் விளைவாக நிலைமை எமக்குச் சற்று சாதகமாக மாறத்தொடங்கியது. இன்று எமது நூல்களும், சஞ்சிகைகளும் ஓரளவாவது விற்பனையாகின்றனவென்றால் நாம் இந்த முன்னோடிகளுக்குத்தான் வணக்கம் செலுத்த வேண்டும்.

நிலைமை மேலும் சீரடைவது எமது ஆசிரியர்களின் குறிப்பாக தமிழ் ஆசிரியர்களின் கைகளில் தான் தங்கியிருக்கின்றது. அவர்கள்தான் வருங்காலச் சந்ததியினரை உருவாக்குகின்றனர். இங்கு ஓர் ஆங்கில ஒப்புமையைச் சுட்டிக் காட்டுவது சாலவும் பொருந்தும் என நினைக்கிறேன். கலாநிதி லீவிசும் அவரது சகாக்களும் ஏறக்குறைய 40 ஆண்டுகளுக்கு முன்பு தொடங்கிய விமர்சன இயக்கம் ஓர் புரட்சியையே ஏற்படுத்திற்றென்றால் மிகையாகாது. பல்கலைக் கழக விரிவுரையாளர்களாகிய

இவர்கள் தமது மாணவர்கள் மூலமும், தாம் நடாத்திய முத்திங்கள் ஏடாகிய 'ஸ்கூருட்டினி' மூலமும் ஆங்கில இலக்கியத்தைப் பற்றிய மதிப்பீட்டை இங்கிலாந்தில் மட்டுமன்று ஆங்கிலம் பேசும் மற்றும் நாடுகளிலும் மாற்றியமைத்தனர். இத்தனைக்கும் இவர்களை பல்கலைக் கழக ஆட்சிபீடங்களில் அமர்ந்திருந்தவர்களுக்கும், வாடனூவி, சஞ்சிகை, பத்திரிகைத்துறைகளில் ஆதிக்கஞ் செலுத்தியவர்களுக்கும் கண்ணிலே காட்டக் கூடாது. இருந்தும் இவர்களுடைய பார்வைதான் 'கொடுங்கோன்மை' என்று சொல்லும் அளவிற்கு இன்று ஆட்சி செலுத்துகின்றது. காரணம், இவர்கள் பயிற்றுவித்த மாணவர்கள் பாடசாலை ஆசிரியர்களானதும் தாம் கற்றவற்றை தமது மாணவர்களுக்கு ஊட்டினர். இவ்வாறு ரசனைப் புரட்சி அங்கு ஏற்பட்டது.

எமது ஆசிரியர்கள் தென்னித்திய இலக்கியத்தைத் தாழ்த்தி, ஈழத்து இலக்கியத்தை உயர்த்தவேண்டும் எனநான் கூறவில்லை, அது மடமை. உண்மையை போலியிலிருந்து தரம்பிரிக்கப் பழக்கிக் கொடுத்தால் போதும். அப்பொழுது ஈழம்—தென்னித்தியா என்ற வேறுபாடின்றி உண்மையான இலக்கியத்தினை இனங்கண்டு கொள்ளும் பக்குவத்தினை எமது வாசகர்கள் எய்திவிடுவர்; இலக்கிய ரசனையின் மட்டமும் உயரும். அடுத்த தலைமுறையாவது இவ்வாறு உருவாகிவிடுவம் என எனக்கு ஓர் நம்பிக்கையுண்டு. ஆங்கிலக் கவிஞன் பாடியது போல, நம்பிக்கை மனித உள்ளத்தில் என்றும் ஊற்றெடுத்தவாறே இருக்கும். ★

சரூகுகள்

கே. எஸ் சிவகுமாரன்

நண்பர் மு. தனையசிங்கத் தின் மறைவு துக்ககரமானது. அவருடைய இழப்பு வெறும் இலக்கிய உலகத்திற்கு மட்டுமல்ல, ஈழத்துத் சிந்தனாவாதிகளின் வரிசையில் அவர் முன்னணியில் நின்றமையால், இந்தச் சிறிய வயதில் அவரை நாம் இழந்துவிட்டது மீளப்பெறமுடியாத ஒன்று. அவருடைய 'புதுயுகம் பிறக்கிறது' பற்றி ஆங்கில வா லெ லி யி லும், 'போர்ப்பறை' பற்றி 'மல்லிகை' 'சிலோன் டெயிலிநியூஸ்' பத்திரிகைகளிலும் ஏற்கனவே எனது கருத்துக்களைத் தெரிவித்துள்ளேன். நண்பர் 'மு. த' வுடன் எனக்குக் கடிதத் தொடர்பு இருந்தது. புங்குடுதீவில் நடைபெற்ற மு. தனையசிங்கத்தின் நினைவாஞ்சலிக் கூட்டத்தில், மல்லிகை ஆசிரியர் டொமினிக் ஜீவா, விரிவுரையாளர் காசி நாதன் ஆகியோர் குறிப்பிட்டது போல, தனையசிங்கம் ஒரு நேர்மையாளன். 'ஏழாண்டு இலக்கிய வளர்ச்சி' (செய்தி), 'விமர்சக விக்ரிகங்கள்' (தினகரன்) ஆகிய கட்டுரைத் தொடரில் அவர் பல ஈழத்து எழுத்தாளர்களை விமர்சித்திருந்தார். அவருடைய விமர்சனத்திற்கு உட்பட்ட பலரில் நானும் ஒருவன். அவருடைய விமர்சனங்கள்

அன்று எனக்குச் சரியானவை என்று படவில்லை. இன்று பார்க்கும்பொழுது என்னைப் பற்றி அவர் அன்று கூறியிருந்தமை சரியானதே. ஓரிரூ விஷயங்கள் மிகைப்பட அமைந்திருக்கலாம்; வேறுசில முழுமை குன்றிய கூற்றுக இருக்கலாம். ஆயினும் அடிப்படைக் கருத்துகள் சரியானதே.

'தனை' யும் நானும் கடிதம் மூலம் பல விஷயங்கள் பற்றி விவாதித்துள்ளோம். ஆனால் அவருடைய கருத்தாழமிக்கக் கடிதங்களுக்கு ஈடு கொடுக்க முடியாத நிலையில் எனது பதில்கள் அமைவதால், அவர் பல தடவை தனது நிலையில் இருந்து இறங்கிவந்து, எனது அறிவு வீச்சுக்கேற்ப எழுதுவார். அப்பொழுதெல்லாம் பல விஷயங்கள் பற்றிய மாறுபாடுடைய கருத்தை நாம் கொண்டிருந்தோம். இருந்தபோதிலும் இலக்கிய நண்பர்கள் என்ற முறையில் — வெறும் இலக்கியம் என்பது அவருக்குப் பிடிக்காத ஒன்று — நாமிருவரும் விமர்சனப் பாங்கில் ஒத்த கருத்துடையவர்களாக இருந்தோம். அது போலவே 'தனை' வேறு எழுத்தாள நண்பர்களுடனும் தொடர்பு கொண்டிருப்பார்.

வாழ்க்கையில் நடைபெறும் நிகழ்ச்சிகளுக்கு சரித்திர முக்கியத்துவம் கொடுத்து குறித்து வைக்கும் பழக்கம் இல்லாத காரணத்தால், எந்நாள் என்றே தெரியவில்லை. ஆயினும் ஒன்று மட்டும் நிச்சயம். மல்லிகை வெளின் மலராக வெளிவந்த அன்று, வீரசிங்கம் மண்டபத்தில் மல்லிகை பற்றிய கருத்து பரிமாறல் மிகவும் மிகவும் குடாக நடைபெற்றுக் கொண்டிருந்தது. மல்லிகை பற்றிய எனது கருத்துக்களைக் கூறிமுடித்த பின், ஏ. ஜே. செம்பியன் செல்வன் போன்றோர்களுடன் உரையாடிக் கொண்டிருந்தேன். அப்பொழுது செம்பியன் செல்வன் மு. பொன்னம்பலத்தை அறிமுகம் செய்து வைக்கும்பொழுது, 'தனையசிங்கத்தின் தம்பி' எனக் குறிப்பிட்டார். ஏற்கனவே 'புதுயுகம்' பிறக்கிறது' சிறுகதைத் தொகுதியிலும், கலைச் செல்வி நடாத்திய நாவல் போட்டியில் 'ஒரு தனி வீடு' நாவலுக்கான முதற் பரிசைப் பெற்றுக்கொண்டதனாலும் தனையசிங்கத்தை அறிந்திருந்த நான் பொன்னம்பலத்துடன் ஆர்வமாக இலக்கிய உரையாடல்களில் ஈடுபட்டேன். பின்னர் எங்கள் இலக்கிய நட்பை கிருஷ்ணசாமி புத்தகக்கடை வளர்த்தது.

அழகிரிசாமி இறந்ததனால்தான் டாக்டர் வாமதேவன் தலைமையில் ஓர் அஞ்சலிக் கூட்டம் கஸ்தூரியார் வீதியில் உள்ள மேல் மாடியில் நடைபெற்றது. அங்கு பொன்னம்பலத்துடன் உரையாடிக் கொண்டிருந்த பொழுது ஒரு மெலிந்த உருவம்

ஜீவாவுடன் உரையாடிக் கொண்டிருந்தது. மு. பொ. விடம் அவரைச் சுட்டியார் என விசாரித்தபொழுது 'அண்ணார்' என்றார். நான் ஆச்சரியத்துடன் அந்த மெலிந்த உருவத்தையே பார்த்துக் கொண்டிருந்தேன். அன்றைய கூட்டத்தில் எல்லோரும் அழகிரிசாமிக்கு ஆராத்தி எடுத்தபொழுது மு. த. வின் பேச்சு அழகிரிசாமியை ஒரு புதிய கோணத்தில் ஆராய்வதாக அமைந்தது. கூட்ட முடிவில் மு. த. வுடன் உரையாடினேன். பலநேர உரையாடலுக்குப் பின் அவர்கள் 'போர்ப்பறை', 'அது' ஆகிய நூல்களை வெளியிட இருப்பதாயும் 'அது' கவிதைத் தொகுதிக்கு ஆய்வுரை நிகழ்த்துமாறும் கூறினர். ஒப்புக்கொண்டே பல இலக்கிய விடயங்கள் பற்றி உரையாடினோம்.

'போர்ப்பறை' வெளியீட்டு விழாவில் போர்ப்பறை பற்றிய வாத்தியாசனத்திற்கு மிகவும் தர்க்கரீதியாக பதிலளித்தார். மாக்னிய வாதிர்கள் எவ்வாறு விஞ்ஞானத்தையும் வரலாறையும் துணைக்கழைத்துப் பேசுவார்களோ? அவ்வாறு வரலாற்றையும் விஞ்ஞானத்தையும் இணைத்து தான் நிற்கும் தத்துவத்தின் சார்பாக அருமையான விளக்கம் கொடுத்தார். மாக்னிய தத்துவத்தை சரித்து அதற்கு அப்பாலும் தேடல் நடத்தும் ஒரு தத்துவப் பாய்ச்சலுக்கான இந்நூலுக்கு சில மாக்னிய விமர்சகர்களிடம் இருந்து தர்க்கரீதியான விமர்சனம் இன்னும் வரவில்லை. ஆனால், கலாநிதி கா. சிவத்தம்பி

எழுதிய கட்டுரை ஒன்றில் கடந்த ஐந்து ஆண்டுகாலமாக ஏற்பட்ட இலக்கிய தேக்கத்தை இவரது போர்ப்பறை அடித்துச் சென்று விட்டது என்று குறிப்பிட்டார்.

‘சத்தியம் பத்திரிகை வெளியிடுவதற்காக மு. பொ. முருகன் காட்டுவையர் ஸ்ரோஸ் மேல்மாடியில் தங்கியிருந்தார். அங்கு சென்று இலக்கிய விசாரம் நடத்தும் பொழுது மு. தவும் எம்முடன் பங்கெடுப்பார். இதன் பின்னர் ‘நெய்தல்’ ஆண்டு மலரை வெளியிட நான் அலைந்து கொண்டிருந்த பொழுது மு. த. வையும், மு. பொ. வையும் ஜீவாவின் மல்லிகை அலுவலகத்துக்கு முன்னால் சந்தித்து எங்கள் மலருக்கு விடயம் தரும்படி கேட்டேன். தலைப்பை நீங்களே தேர்ந்து எடுத்துக் கொள்ளலாம் ஆயினும் ‘நமது இலக்கிய தேவைகள்’ என்ற தலைப்பில் எழுதினால் நல்லது என்றேன். ‘இது நல்ல தலைப்பு. நமக்கு இப்பொழுது அவசியமானதும் கூட’ என்றார். பின்னர் ‘இலக்கியமும் பொழுதுபோக்கு நோயும்’ என்ற கட்டுரையை அனுப்பினார். நான் குறிப்பிட்ட தலைப்பில் எழுதும்பொழுது மிக நீண்ட விட்டதனால் எமது இடவசதி எப்படியோ என நினைத்து அனுப்பாமல் விட்டார். பின்னர் அக்கட்டுரை ‘சத்தியம்’ பத்திரிகையில் பிரசுரமாகியது. இதன் பின்னர் எங்கள் நட்பின் இடைவெளி மிகமிகக் குறுகியதனால் அவர் வீட்டிற்கு அடிக்கடி சென்று வரலானேன்.

மு. த. தான் கொண்டிருந்திருக்கிற எவருக்கும் அஞ்சாமல் உறுபவர். மற்றவர்கள் வருந்துவார்களே என்பதற்காக உண்மையை மறைப்பவர் அல்ல. ஒருமுறை ஒரு எழுத்தாளர்

தான் எழுதிய நூல் ஒன்றிற்கு முன்னுரைக்காக கைப்பிரதியை கொடுத்திருந்தார். அவர் அவற்றைப் படித்தபின் தனது முடிபுகளைக் கொடுத்தார். உண்மையை தாங்கச் சக்தியற்ற அந்த எழுத்தாளர் அந்த முன்னுரையே கைநழுவ விட்டுவிட்டார்.

மு. த. இறந்துவிட்டார் என்று பத்திரிகைச் செய்தியால் அறிந்து அவர் வீடு சென்ற பொழுது, அவரது முன்னுரை மகன் ஈசன் வாசலில் நின்று இருந்தார். என்னைக் கண்டவுடன் அப்பா எங்கே போய்விட்டார் தெரியுமா? என அப்பிஞ்சுக்கு முந்தைய வினவியபொழுது கனக்கும் நெஞ்சுடன் அதன் கன்னத்தை வருடியபடி எங்கே போய்விட்டார் என்றேன். எங்க அப்பா பெரியாஸ்பத்திரிக்கு போய்விட்டார் என்றது அக்குழந்தை. பின்னர்தான் அறிந்தேன் மு. த. வின் உடலைத் தகனத்திற்காக எடுத்துச் செல்லும்பொழுது ஈசன் தன் தாயிடம் அப்பாவை எங்கே கொண்டு போகிறார்கள் என்று வினவிய பொழுது பெரியாஸ்பத்திரிக்கு என்று கூறினார். அதே பதிலைத்தான் அக்குழந்தை என்னிடம் கூறியது. எவ்வளவு பரிதாப நிலை.

மு. த.வை மற்றைய எழுத்தாளர்களுடன் ஒப்பிட முடியாதவாறு உயரத்திலேயே உள்ளவர். சிலர் ‘ஊருக்கு உபதேசம் உனக்கல்லடி’ என்று வாழ்கிறார்கள். ஆனால் மு. த. தன் வாழ்க்கையை தான்கொண்ட தத்துவமாக ஆக்கியவர். தான்கொண்ட தத்துவத்திற்காக சகலத்தையும் துறந்துவிட ஆயத்தமாக நின்றவர், மு. த. வைப்போல் ஓர் எழுத்தாளனை— ஏன் ஒரு மானுடனை காண்பது அதிசயமானதே.

விமரிசனமும்

விளைவுகளும்

‘நெய்தல் நங்கை’

மல்லிகை நவம்பர் 72 இது
ழில் ஆய்வுக் கட்டுரையொன்
றிய பின்வருமாறு குறிப்பிடப்
பட்டிருந்தது:-

‘மேலை எழுத்தாளர்களினால்
தூண்டுதல் பெறுவதிற் தவ
றில்லை. ஜெயகாந்தனது ஆரம்ப
காலப் படைப்புக்களில், முதல்
நாவலான வாழ்க்கை அழைக்கி
றது வாழ்வைத் தரிசித்து எழு
தப்பட்டதாகும். இதில் பாலு
றவும் கையாளப்பட்டித் தானுள்
ளது. அவருக்குப் புகழ் தேடித்
தந்த யாருக்காக அழுதான்,
உன்னைப்போல் ஒருவன் பிரஞ்சு,
இத்தாலிய சிருஷ்டிகளாற் தூண்
டுதல் பெற்றவையே. யாருக்
காக அழுதான் பிரஞ்சு எழுத்
தாளரான அல்பட் கெழுவினது
நாவலினதும், உன்னைப்போல்
ஒருவன் இத்தாலிய எழுத்தாள
ரான அல்பேட்டோ மொராவி
யாவினது நாவலினதும் உந்து
தல் கொண்டவை. இவற்றிலும்
பாலுறவு உண்டு. ஆனால் அதற்
கும் மேலாக தமிழ்நாட்டின்
குழலுக்குப் பொருத்தமான ஒரு
சமுதாயக் கண்ணோட்டம் இவற்
றிய காணப்படுகிறது’

அல்க நவம்பர் டிசம்பர் 72
இதழைச் சமீபத்தில் வாசித்த
போது எஸ். சாமிநாதனது கட்

டுரையொன்றின் பகுதி கவனக்
தை ஈர்த்தது.

‘ஆல்பேட்டோ மொராவி
யோவுடன் ஜே. கே. ஐ யாரோ
கொம்பெயார் பண்ணியிருக்கி
றார்கள் என்பதற்காக ஜே. கே.
ஒரு புத்தகத்தின் முன்னுரையில்
அப்படி விமரிசித்தவன் எவ்வ
ளவு அசிங்கமானவன் என்று
அப்பிராயம் தெரிவித்தபோது
மொராவியோவைப் பற்றி
ஜே. கே. யின் அறியாமையைப்
பொருட்படுத்தாமற் போகின்ற
மனநிலை எனக்கிருந்தது. என்
னைப்போல் பலருக்கும் இருக்கும்
என்று நாம் ஒப்பிடிப்பிடிக்க ஆக
நம்பவும் செய்கிறேன்’

அல்க தருகின்ற செய்தி
மல்லிகை கட்டுரையுடன் டிதா
டர்புடையதுதானே என்பது
நிச்சயமாகத் தெரியவில்லை.
எனினும் குறித்த நூலின் முக
வுரையை மல்லிகை வாசகர்க
ளுக்குக் கிடைக்கப் பண்ணினால்
ஜெயகாந்தனது மனநிலையை
நன்கு அறியவும், தமது கருத்
துக்களை வெளிப்படுத்தவும்
வாய்ப்புண்டாகும். அத்துடன்
மல்லிகை தமிழ்நாட்டின் பிரப
லங்களையும் உசிப்பிவிடச் செய்
திருக்கக் கூடுமேயானால் அதன்

சக்தியை எண்ணி வியக்காமலு
மிருக்க முடியவில்லை.

குறித்த விடயம் தொடர்
பாகவும் சில. ஜே. கே. யை
மொரேவியாவுடன் ஒப்பிட முடி
யுமா என்பதே தனிவிஷயம்.
அவ்வாறு மொரேவியாவையும்
மிஞ்சியவர் தாம் என அவர்
நினைத்தால் அது விசனிக்கத்
தக்கது! சிறுகதை ஒன்றை எழு
திவிட்டு, அது ஏற்படுத்திய பர
பரப்பினால், அக்கதை எழுதியது
சரியே என்பதற்கான வழக்கு
வாதமாக ஒரு நாவலையும் எழு
திவிட்டு, அந்நாவலே 'தமிழுக்
கும், தமிழ் இலக்கியத்துக்கும்
மிகச் சிறப்பான முறையில் வளம்
சேர்த்த' காரணத்தைக் கூறி
சாசித்திய அகடெமி பரிசொன்
றையும் வாங்கிக்கொள்ள வேண்
டியது போன்ற நிலை மொரேவி
யாவுக்கு ஏற்பட்டிருக்கிறது.
மொரேவியாவினால் தனது
நாவல் உந்துதல் பெற்றதா
இல்லையா என்ற வகையிலான
பதிலையன்றி, மொரேவியாவை
யும், தன்னையும் ஒப்பிட்டு விம
ரிசிப்பதே அசிங்கமானது. அரு
வெருப்பானது என்பாரேயாயின்
ஜெயகாந்தன் விமரிசனத்தை
எதிர்கொள்ள அஞ்சுகிறார் என்று
பொருள்படுமோ?

மெக்சிம் கோர்க்கியின் சிறு
ஷ்டியைத் தழுவி அண்மையில்
'நகரத்துக் கோமாளிகள்'
கொழும்பில் மேடையேறியது.
கோர்க்கியின் 105-வது பிறந்த
நாள் கொண்டாடப்பட்டுக்
கொண்டிருக்கும் சூழலில் இது
ஒரு பாராட்டத்தக்க முயற்சியே.
இந்நாடகத்தைப் பற்றி தயா
ரிப்பாளர், குறிப்புக்கள் குறிப்
பிடத்தக்கனவாகவுள். தயாரிப்
பாளர், நெறியாளர் பின்வரு
மாறு கூறுகின்றார்:-

'பகிடி நாடகங்களுக்கு இப்
போது நல்ல வரவேற்பு. நாட

கம் பார்க்க வருபவர்களை பெருக்
குவதில் இந்நாடகங்கள் ஆற்றும்
பணி குறிப்பிடத்தக்கது. இருந்
தபோதில் இவை எக்காலமும்
நின்று பிடிக்கும் என்று நம்புவ
தற்கில்லை. சமூத்தின் சர்வகலா
சாலைகளிலும், கல்லூரிகளிலும்
உருவாகிவரும் புதிய சமுதாயம்
கலை, கலாசாரம், அரசியல்
போன்ற துறைகளில் தீவிர
ஆராய்ச்சி நடாத்தி வருகிறது.
விரைவான மாற்றங்களையும்,
சரியான போதனைகளையும் எதிர்
பார்க்கும் இச்சமுதாயம் போலி
களை மக்களுக்குக் காட்டிக்
கொடுக்கும்வேலையை ஏற்கனவே
துவங்கிவிட்டது. இப்புதிய சமு
தாயம் நமது கண்முடித்தனத்தை
வெறுமனே எதிர்க்காது, கைக்
கொண்ட துறையில் ஒழுங்காக
இயங்காதவிடத்து அதைத்
கைவிட்டு ஓடி ஒதுங்கும்வரை
விரட்டியடிக்க கச்சை கட்டிக
கொண்டிருக்கிறது. இதற்கு
முகங்கொடுக்க நாம் இப்போதே
தயாராகிக் கொள்ளவேண்டும்.

இவற்றை மனதில் கொண்
டால் சிந்தனையைத் தூண்டும்
சமுதாயத்தை விழிக்கச்செய்யும்
பழுவுள்ள நாடகங்களைத் தான்
நாடவேண்டி வரும். நகரத்துக்
கோமாளிகள் இவ்வெண்ணத்
தின் விளைவால் ஆக்கப்பட்டதே'

பிரதியாசிரியரது குறிப்பு
இது:-

'அகில உலக தரத்திற்கு
உயர்ந்துவிட்ட, நமது சிங்களச்
சகோதரர்களின் நாளாந்த முன்
னேற்றத்தைக் காணும் போது
இதே பூமியில் பிறந்த நாம்
மட்டும் இரந்தரத்தில் நிற்பதா?
இல்லை தன்னம்பிக்கையின்
மையா? திரைகளைக் கிழித்துக்
கொண்டு செல்வோம். தடை
களைத் தாண்டிக் கொண்டு முன்

னேறுவோம் என்பதே நமது
 சுலோகமாக இருக்கட்டும்.
 அதோடு ரசிகர்கள் திறனாய்வா
 ளர் என்பவர்களில் வைக்கும்
 நம்பிக்கைநமது வெற்றிக்கு அடித்
 தளம் என்று நினைவிற் கொள்ள
 வேண்டும்*

தமிழ் நாடகத் துறையின
 ரது இச்சிந்தனை மாற்றம் மனத்
 திருப்தியையளிக்கிறது. தமிழ்
 நாடகங்களைச் சிங்கள நாடகங்
 களுடன் ஒப்பிட்டெழுதுவதே
 நுபரும்பாதகம் என்ற போக்கி
 னைக் கைவிட்டு அவர்களது
 வளர்ச்சியின்பார் பார்வையைத்
 திருப்பியுள்ளமை புகழத்தக்கது.
 அதே சமயம் தமிழ் நாடகாசி
 ரியர்கள் சிங்கள நாடகம் அகில
 உலக தரத்திற்கு உயர்ந்துவிட்
 டதே என மலைப்புறவுந் தேவை
 யில்லை. அம்மட்டுக்கும் அன்று,
 குறிப்பிடத்தக்க வளர்ச்சி பெற்
 றுள்ளது என்பதை மனத்தினி
 ருத்த வேண்டும். அத்துடன்
 தழுவலாக்க நாடகங்களே சிங்
 கள நாடக வளர்ச்சிக்கான
 பயிற்சியை வழங்கின என்பதை

யும் கவனித்துக்கொள்ள வேண்
 டும். நாடகத்துறையினர் விமரி
 சனங்களுக்கு வளைந்து கொடுத்
 திருப்பதைக் கவனிக்கும்போது
 ஈழத்து விமர்சகர்களது பணி
 சிறந்தமுறையில் ஆற்றப்பட்டு
 வருவது தெரிகிறது. எனவே
 ரசிகர்களைப் போலவே திறனாய்
 வாளரிலும் நம்பிக்கை வைக்கும்
 இவர்களைப் பாராட்டத்தான்
 வேண்டும்.

மல்லிகையில் அரவானது
 விமரிசனக் கணையைத் தொ
 டர்ந்து, நீன்கரை நம்பி தமது
 புதுக்கவிதை சுயமுயற்சியே என்
 றும், கங்கைகொண்டானுடன்
 ஒப்புமை தற்செயலான உடனி
 கழ்ச்சியே என்றும் 'உண்மை
 விளக்கங்' கொடுக்க நேர்ந்தது
 கூட விமரிசனத்தின் மற்றுமொரு
 கோணமே. விமரிசனத்தை
 எதிர்கொள்வதும் அவசியமான
 முறையில் விஷயவிளக்கங்
 கொடுப்பதும் வரவேற்கத்தக்
 கதே. அவ்வாறன்றி, விமரிச
 னமே கூடாது என்பது பொருத்
 தமுடையதன்று. ★

தந்தி: 'வைரம்'

தொலைபேசி: 7199

பொ. அம்பல்வாணர்

தங்க, வைர நகை

வியாபாரம்

I 19, கஸ்தூரியார் வீதி,

யாழ்ப்பாணம்

தங்கப்பவுண் வைர நகைகள்

எங்களிடம்

மலிவாகப் பெற்றுக்கொள்ளலாம்.

சிங்கள மூலம்;
மார்ட்டின் விக்ரமசிங்க

மரணம்

தமிழாக்கம்:
'நீள்கரை நம்பி'

முன்று மாதங்கள் தாய் படுத்த படுக்கையாகக் கிடக்கிறாள். அவளின் நோய் எது வென்று இன்னமும் பட்டவர்த்தனமாகவில்லை. என் னோடு இணைந்து அக்காவும் தாயைக் கவனித்துவருகிறாள்.

இம்முறை நாட்டு வைத்தியரை அழைத்தோம். இதற்கு முன்னரும் நாட்டுப் பரிகாரமே செய்தோம். இவ்வைத்தியத்திற்கும் நோய் குணமாகவில்லை யென்றால் மாந்திரீகர் ஒருவரை அழைக்கவேண்டும். வைத்தியரும் மந்திரத்தை எதிர்க்கவில்லை. அவர், வைத்தியத்தின் ஓர் அங்கமாகவே கணிப்பார் என்பது எங்கள் சித்தம். ஏற்கனவே, இதே பிணி அம்மாவை வதைத்தது. வைத்தியமும், மாந்திரீகமும் அதைக் குணப்படுத்தின. நோயைக் குணப்ப

டுத்தியது வைத்தியமா? மாந்திரீகமா? என்ற சர்ச்சை வினாக்கள் எம்முள் எழுந்ததே இல்லை.

நோய்பற்றி இரு மாதங்கள் கடந்தும் மாந்திரீகம் செய்யவில்லை. கடந்த காலங்களில் அணுகிய நோயைவிடத் தற்பொழுதைய நோய் பூதாகார விகற்பம் பெற்றுள்ளதால் மாந்திரீகம் பார்க்க எமக்கு விரும்பவில்லை. எமது குடும்பத்தில் எவருக்காவது பற்றிய பிணி கட்டெரித்துக் குரூரப்படுத்தத் துவங்கிவிட்டால், நாட்டுவைத்திய நம்பிக்கை அதனத்தில் மாந்திரீகர் நிறைப்பும் நெஞ்சில் அணர்த்தெழும்.

'அம்மாவின் நோய் கொஞ்சம் அக்கிரமமானது' என்ற விளக்க விபரம், அவள் படுக்கையில் ஒரு வாரத்தை ஓட்டிய பின்பே புரிந்தது. இதனால் நானும் அக்காவும் அம்மாவின் குணதோஷங்களை அடிக்கடி அறிந்து சிகிச்சை புரிந்து வருகிறோம். நோயில் விழுந்து ஒரு வாரம்வரை கண் விழித்து அவளுக்குச் சிகிச்சை செய்யச் சித்தங்கொள்ளவில்லை. நோய் துரிதம் பெற்றுவிட்டதால் முன்னையவிட அவள்ம்தான எமது அவதான உணர்வும், பயமும் கெம்பியேழுந்தன. ஓர் இரவில் அக்கா விழித்திருப்பாள். அடுத்த இரவில் நான் விழித்திருப்பேன். மாறிமாறி கண்ணுறக்கமின்றி அம்மாலைக் கவனித்து வருகிறோம்.

அக்கா, அம்மாவுக்குச் சிகிச்சையளிக்கும் இரவில், அவள் அருகிலிருக்கும் படுக்கையில் சற்றுச் சாய்வாள். அப்பொழுது அவளை வேசான உறக்கம் தழுவிக்கொள்ளும். விழித்ததும் அம்மாவுக்குக் கசாயம் அருந்தக் கொடுப்பாள். சில

வேளை அம்மாவின் முணுமுணுப்பு அவள் துயிலைக் கலைத்து விடும். நான் மாத்திரம் நோயாளியின் அருகில் இருக்கும்பொழுது என் கவனிப்புபகாரங்கள் வேறுபட்டவைகளாக இருக்கும்.

இரு மாசங்கள் மாறிமாறி இருவரும் சௌகரியம் பாராமல் பராமரித்து வந்தோம். இன்னமும் நோயின் உதைப்புக்குறைந்தபாடில்லை. தின தினந்தரம் அம்மாவை நோய் விழுங்கிவருகிறது. இப்பொழுது அவளை சில்லறைக் காரியங்களுக்கெல்லாம் குதட்டிக் கமறிடுவாள். அக்காவை வசைமாரி பொழிவாள். என்னைக் கிண்டலாகக் கடிவாள்.

'இது பெரிய தொல்லை. அம்மாவை எவ்வளவுதான் பராமரித்தாலும், கவனிப்பு இல்லையென்றுதானே சொல்கிறாள். போடும் குரவைக்கு, மறுகணம் அருகில் இல்லையெல் என்னைத் திட்டித் தீர்ப்பாள். என்னை ஆஸ்பத்திரியில் கொண்டுபோய் போட்டுவிடு' என்று பிதற்று வான். இவ்வாறு என் அறையில் நுழைந்த அக்கா சொன்னாள். அவளின் நெஞ்சில் சஞ்சரித்த கருணைக்குப் பின்னே விஷக் கோபம் காத்திருந்தது.

'இந்த வைத்தியர், தன் சாதாரியங்களையெல்லாம் காட்டிவிட்டார். சிறிதும் குணம் கிடைக்கவில்லை, அவளது சினத்துக்கும் இதுதான் காரணம் போலும். இனி டாக்டர் ஒருவரை அழைப்பது உசிதமாகும்.

நாட்டு வைத்தியத்தில் நோய் தணியவில்லையென்றால் அதுபற்றி பின்னர் யோசிப்போமே. எங்களைக் கடிந்து கொண்டால் நோய் தீருமா? அவளுக்குப் பிடித்திருப்பது எது

வென்று எனக்கு இன்னமும் வெளிச்சமாகவில்லை.

என்னசெய்ய? கரும நேரம் தான் அம்மாவைப் பற்றியுள்ளது. நாளை டாக்டரை அழைத்துக்காட்ட வேண்டும்.

டாக்டரை அழைக்க மடியில் கனமான பணம் வேண்டுமே!

கடனுக்காவது பணம்பெற வேண்டும். தினமும் டாக்டரை அழைக்க முடியாத காரியம். எங்கள் ஜீவியம் அதற்கு ஈடு கொடுக்காது. ஆஸ்பத்திரிக்கு அழைத்துச் சென்றுவிட்டால் பணம் வேண்டியதில்லை. நல்ல டாக்டர்களும் தினம் தினம் பார்ப்பார்கள்.

'ஐயோ.....! தம்பி! அம்மாவை ஆஸ்பத்திரியில் இருத்தி விட்டால் ஆங்கள் நிலை எப்படி இருக்கும்? 'இவ்வச ஆஸ்பத்திரியில் அந்த அபலையை நிறுத்தி இவர்கள் நிம்மதி அடைகிறார்கள்' என்று சனங்கள் நையாண்டியாகச் சொல்வார்கள்.

'அப்படியானால்..... டாக்டரை அழைத்துக் காண்பிப்போம். பிறகு யோகாதிசயத்தைச் சொல்லி மருந்து கொணரலாம். வேறு வழி இல்லை'

மறுநாள் டாக்டரை அழைத்துவந்தோம். அம்மாவின் நோய் அதிக கால்கையென்றார். வேறெதுவும் சொல்லவில்லை. டாக்டரை ஒரு பிரம்மாவாக எடை போட்ட நம்முள், தாயின் நோய் இரண்டு மூன்று வாரங்கள் கழிந்து குணமாகும் என்ற நினைப்பின் 'உசம்ப' வில் இன்பம் குதித்தது. அவர் விதித்த மருந்து, ஆகாரம் எல்லாவற்றையும் கொடுத்து அவளை அதிக பராமரிப்பில் கவனித்துவருகிறோம்.

அம்மா, டாக்டர் வைத்தியத்தை ஏற்றுக்கொண்டாள். சில வேளை டாக்டர் வைத்தியந்தான் நோயைக் குணப்படுத்துமெனக் கெட்டியான உறுதியில் நினைத்தாளோ? மூன்று மைக்குப்பின் அவள் டாக்டரைத் துற்றவும், எம்மோடு அக்கப்போரில் குதிக்கவும் நயாராகி விட்டாள், டாக்டர் இது எமக்கிருந்த நம்பிக்கையும் குதறிவிட்டது. பராமரிப்பிலும் எம் ஆர்வம் குறைந்தது. 'கண்காணிப்பு குறைந்ததால் எம்மோடு கலகத்தில் இறங்கிவிட்டாள்' எனச் சொல்ல இயலவில்லை. மனப்பாங்கின் ஒறுப்பலால் எங்கள்மீதும், டாக்டர்மீதும் குறை சொல்லத் துவங்கிவிட்டாள். நான் அம்மாவைப் பராமரிக்கும் தினங்களில் அவள் என்னைக் குறை சொன்னதில்லை. அந்நாட்களில் அவள் என்னோடு கதைப்பது குறைவு. நெஞ்சின் ஜுவாலைக் கோபத்தை அவள் ஒளித்துவைக்கவில்லை. அவள் வதனத்தின் சந்தோஷக் குறிகள் மறையும் வேளை, அவளை நான் முறைத்துப் பார்ப்பேன். எனினும் நோயின் வேதனையோடு கோபத்தையும் தூண்டிவிட விரும்பாததால் அம்மா என்னோடு எதிர்த்துச் சம்வாதம் புரிவதில்லை. ஆனால், அக்காவளைப் பராமரிக்கும் தினங்களில் அவளின் குணம் முற்றிலும் மாறுபட்டுவிடும். அம்மா எது சொன்னாலும் அக்காவின் சினம் வெளியில் பூச்சாண்டி வேஷம் போட்டதில்லை. எனினும், அவள் பொறுமையின் சிவப்புக் கோட்டைத் தாண்டும்போது உறைப்பற்ற வாக்கியங்கள் சில வெளிவந்துவிடும். அப்போது அவளை அம்மா வன்மையாகப் பேசுவாள்.

நான்காவது வாரத்தில் மூன்றாம் முறையாக வந்து

சோதனைபோட்ட டாக்டர் புதிய மருந்து இரண்டை விதித்துப் பின் கொடுத்த பத்து ரூபாயையும் பெக்குள் போட்டுக் கொண்டு சென்றுவிட்டார். புதிய ஓளவுதம் கொடுக்கும் இரவில் அம்மா அடிக்கடி தண்ணீர் கேட்டாள். முதல் நாள் நீர் கேட்ட மறுகணம் கொடுத்தோம். அடுத்தநாள் பல குரவைக்குப் பின்பே அவளுக்கு நீர் கிடைத்தது. அடிக்கடி அம்மா தண்ணீர் கேட்டது அக்காவுக்குத் தொல்லை என்றே வியாதிக்கு ஆகாதென்றே என்னை ஊகிக்க முடியவில்லை.

புதிய ஓளவுதத்துக்குப் பின் அம்மாவின் நோய் அதிகரித்த தினால் என்னவோ அயல் உள்ள இரண்டு மூன்று பெண்கள் மனைக்கு வந்தனர். அவர்களுள் ஒருத்தியிடம் அம்மா, எம்மைப் பற்றிய குறைகளை எடுத்துச் சொல்லியதை, மாலையில் வீடு வந்ததும் அக்காமூலம் அறிந்து கொண்டேன்.

'அந்தப் பெண் நோயாளியைப் பார்க்க வந்ததும் அம்மா அவளிடம் எங்கள் தப்புத்தவறுகளைக் கொட்டத் துவங்கிவிட்டாள்' என்று அக்கா கோபாத்திரத்தோடு என்னை டம் சொன்னாள். 'நாய்கள் கவனிப்பதில்லையாம். நான் செத்துப்போகும் வரைதானும் இருக்கிறார்கள். நேற்றிரவு ஏழு எட்டுத்தரம் தண்ணீர் கேட்டேன் எனக்குத் தரவே இல்லை என்றாள்'

'அக்கா! நீங்கள் இரவு விழிக்கவில்லையா?' எனக் கேட்டேன்;

'ஏன் இல்லை? கண்ணிழித்த நேரத்தில் எழும்பி அவளைப் பார்த்துவிட்டுதான் மீண்டும் சாய்வேன்'

‘சில வேளைகளில் உமக்கு உறக்கம் சென்றதும் அம்மா தண்ணீர் கேட்டிருப்பாள்’

‘தம்பீ! இதுவெறும் அண்டப்புளுகு’

‘மகளை அழைத்தேன் தண்ணீர் கிடைக்கவேயில்லை’ ஓசை காதில் விழுந்தாலும் கேட்காததுபோல் பாசாங்கு செய்தனர் என்றுதானே அம்மா அப்பெண்ணிடம் சொன்னாள்’

என்னுள் ஆழமான சோகம் கிளம்பிவந்தது.

‘அம்மா, ஆஸ்பத்திரிக்குப் போக மனம் வைத்திருந்தாளே இல்லையா?’

‘அவள் ஆஸ்பத்திரிக்குச் செல்ல வேண்டுமென்ற விருப்பம் சில தினங்களாக மனதில் புதைந்திருந்தது’ போகவேண்டுமெனச் சொல்லியும் வந்திருக்கிறாள். இப்படி விருப்ப உணர்வோடு சொன்னதல்ல. ‘கவனிப்பு இல்லை’ என்ற குற்றச் சாட்டின் பெயரிலும் சொன்னதல்ல. நேற்றிரவு அவள் ஆஸ்பத்திரியில் கொண்டுபோய்ப் போடு’ என்றுதான் கரைந்தாள்.

அருந்தும் மருந்து நோயை இலேசாக்கவில்லை. ‘ஆஸ்பத்திரியில் வைத்துப் பரிகாரம் பண்ணுங்கள்’ என்று டாக்டரும் சொல்கிறார். சிலவேளை நெஞ்சில் வருத்தம் இருக்கலாமெனவும் அவர் விபரிக்கிறார்.

இப்பொழுது அம்மாவை ஆஸ்பத்திரிக்கு அழைத்துச் செல்லல் நல்லதாயில்லை. பராமரிப்பவர்கள் யார்? கவனிப்போர்கள் எவர்தான் இருக்கிறார்கள்? அம்மாவை ஆஸ்பத்திரிக்கு அழைத்துச் செல்ல

அக்கா சித்தங்கொள்வாளோ? அம்மாவின் குற்றங் குறைகளும் தற்பொழுது வெளிக்கிட்டு நிற்கின்றன. இவ்வெண்ணத்திலிருந்து விடுபட்ட அக்காவைப் பற்றிய வியப்பு என்னுள் பூதா கரமாகி விட்டது.

புதிர் நிறைந்த இவ்வியாதியை டாக்டர்களால் தான் குணப்படுத்த முடியும். வேறு எவர்களாலும் முடியாதென எம் டாக்டரும் சொன்னார். நோயாளி பக்கத்தில் எவரையும் அமர்த்தத் தேவையில்லை. ஆஸ்பத்திரியில் முறையான சிகிச்சையும் பராமரிப்பும் குறையாமல் நடைபெறும். எங்கள் பராமரிப்பினால்தான் அம்மாவின் நோய் கிழிபட்டியது.

டாக்டர் சொன்ன சில கருத்துக்களை அக்கா எதிரில் வைத்தேன். அவள் சிந்தை ‘வழி மொழிந்த’ தோவென எனக்கு எதுவும் புரியவில்லை. அம்மாவை மருத்துவ விடுதியில் நிறுத்த வேண்டுமென்று சமயோசித புத்தியோடு நான் சொன்னேன் என்பதை அக்காவின் முக மலர்ச்சி நிதர்சனமாகிவிட்டது.

‘ஐயோ..... தம்பீ.....! அம்மாவை மருத்துவ மனையில் நிறுத்திவிட்டால் நாங்கள் எப்படி இருப்போம்?’

‘இந்த டாக்டரால் இனிமேல் எதையும் மேற்கொள்ள முடியாது. அவர் தன் சாமர்த்தியங்களைக் காட்டிவிட்டார். எமது அழிச்சாட்டியத்தின் பெயரில்தான் புதிய மருந்தினங்களை எழுதித் தந்துவிட்டுப் பணத்தைச் சுருட்டிக்கொண்டு போகிறார். புதிய டாக்டரை அழைக்கப் பணமில்லை. கையிலிருந்த காசும் கரைந்துவிட்டது. கடன் வாங்கவேண்டிய

இடங்களிலெல்லாம் வாங்கி விட்டோம்'

'அம்மாவை ஆஸ்பத்திரியில் போட்டுவிட்டு வந்துள்ளார்கள்' என்று அயலார்கள் 'தவண்டை' அடித்துச் செல்ல வார்கள்.

அவர்கள் எப்படிப் பிதற்றித் தொண்டைகளைக் கிழித்துக் கொண்டாலும் நமக்கென்ன? சிங்கள வைத்தியமும் பார்த்தோம். டாக்டரும் தன்றிமைகளைக் காட்டிவிட்டார். இனி சிங்கள வைத்தியத்தில் நம்பிக்கையில்லை.

'ஐயோ; தம்பி! அம்மாவை ஆஸ்பத்திரியில் நிறுத்த எனக்கு விருப்பமே இல்லை'

அக்காவின் கண்ணீர் ஊற்றுக்கள் திறந்து கொண்டன.

'நாங்கள், முதலில் தனியார் ஆஸ்பத்திரியொன்றின் டாக்டரிடம் காண்பிப்போம். தற்பொழுது சிகிச்சையளிக்கும் டாக்டரிடம் கையெழுத்தொன்றை வாங்கி ஆஸ்பத்திரியின் வைத்திய முதல்வரிடம் அம்மாவை அழைத்துச் செல்வோம். கட்டணம் செலுத்தினால் நன்றாகப் பரிசோதனை போடுவார். பின்பு அவர் ஆஸ்பத்திரியில் நிறுத்தச் சொன்னால் தங்கச் செய்யலாம் இல்லையே அம்மாவை விட்டுக்கு அழைத்துச் செல்லலாம்'

நான் சொன்ன கருத்துக்களை அம்மாவும் அக்காவும் ஏற்றுக் கொண்டனர். அம்மாவின் இவ்விருப்பம் 'பூதலத்து ஜீவியத்தின் கொஞ்சக் காலத்து' ஆசையை வெட்ட வெளிச்சமாக்கியது. அடுத்த வீட்டுப் பெண்கள் சிலர் 'அம்மாவை வெளியே கொண்டுசெல்ல

வேண்டாம்' என்று ஒப்பாரிக்கரல் எழுப்பினர்.

'இரு மாதங்கள் சிங்கள வைத்தியத்தில் கழிந்துவிட்டன'

'அப்படியானால், பெரிய டாக்டரை விட்டுக்கு அழைத்துக் காட்டுவதுதானே'

'அந்த டாக்டர் நகரத்தை விட்டு நோயாளர்களைப் பார்க்கச் சென்றதே இல்லை' என ஆத்திரத்தோடு சொன்னேன்.

வாடகை மோட்டாரில் அம்மாவையும் அக்காவையும் ஏற்றிக்கொண்டு டாக்டர் முதல்வர் சந்திரா ஹெமனிடம் சென்றேன். அம்மாவின் நெஞ்சு குலுங்கிவிடுமென்ற ஐயத்தால் வண்டியைத் துரிதமாகச் செலுத்தும்படி சாரதிக்கு நான் சொல்லவில்லை. காரின் முன்சில்லு சிறிய கற்பாறை ஒன்றில் ஏறியது. துணுக்குற்றேன்.

ஹெமன் டாக்டரைக் கண்டு பேச ஆரம்பித்ததும் என்னைச் சுற்றிப் படர்ந்திருந்த பேய் இருள் விலகிக்கொண்டது. அம்மாவின் நோய் விவரண விளக்கத்தை அக்காவும் நானும் மாறி மாறிச் சொன்னோம்; அம்மாவும் தன் கரகரத்த குரலில் முணுமுணுப்புகிடையில், உடல் வருத்தங்களைச் சொன்னாள். பொறுமையோடு கேட்டுக் கொண்டிருந்த டாக்டருக்கும் அம்மாவை மறு அறைக்கு அழைத்துச் சென்று ஏக களேபரத்தையும் பரிசோதித்தார். வெளியே வந்தார். நீதிபதியின் இறுதித் தீர்ப்பை எதிர்பார்த்திருக்கும் குற்றவாளியைப் போல அவர் முகத்தை உற்று நோக்கினேன். ஆனால் என் மனஸ்தாப அனர்த்தத்தை உணரவே இல்லை. நான்

கொடுத்த பதினைந்து ரூபாயையும் பைக்குள் போட்டுக் கொண்டு அவர் இப்படிச் சொன்னார்.

'நானைக் காலை ஆஸ்பத்திரி நோயாளர் விடுதிக்கு அழைத்து வாருங்கள்'

'ஐயா! அம்மாவின் நோய்கடுமையா?' என நான் கேட்டேன்.

'சற்றுக் கடுமைதான். நல்லது, நாளை அழைத்துவாருங்கள் வைத்தியம் பண்ணுவதென்றால் விடுதியில் தங்கவேண்டும்'

அடுத்தநாள் அம்மாவை காரில், ஆஸ்பத்திரிக்கு அழைத்துச் சென்றோம். நோயாளர் விடுதிக்குள் நுழைந்ததும் முனகல் ஒலியெழுப்பும் ஒரு நோயாளியை அம்மா முதலில் கண்டாள்:

சில்லுகள் பூட்டப்பட்ட இரண்டு படுக்கைகள். ஒன்றில் தலை காயப்பட்டுச் சிதறிய மனிதன் மல்லாந்து படுத்திருந்தான். அடுத்ததில் வெறும் எலும்புக்கூட்டைச் சுமந்த ஒரு ஜீவன். பழுத்த வாழையிலை விகாரம் பெற்ற இன்னொரு முகம்.

கதவோரம் ஒரு மேசை போடப்பட்டிருந்தது. அங்கு நின்ற மனிதன் கொடுத்த காகிதத் துண்டை வாங்கி, அடுத்த அறை எழுதுவியலாளரிடம் கொடுத்தேன். அங்கு கிறுக்கித் தந்த துண்டைப் பெற்றுக்கொண்டு ஹேமன் டாக்டர் அறையைநோக்கி விரைந்தேன்.

அம்மா 'பயப்படுறாள்' என்ற ஐய வெளிப்பாட்டில் சோகக் காட்சியின் நடுவில் நின்ற அவளை அங்கிருந்தும்

அகற்றினார். எனினும் டாக்டர் அறைக்குள் புகுந்ததும் சோகமும் வேதனையும் நிரம்பிய சிலை முகங்கள் நிற்காவிடையில் அமர்ந்திருப்பதைக் கண்கள் கண்டுவிட்டன.

'அம்மா பயப்பட வேண்டாம்' நான் அவளின் செவியோடு நாவை வைத்து மெல்லக் 'குசுகுசு'த்தேன். அமரீக்கை இழந்த முகத்தோடு அக்காவும் அம்மா அருகில் நின்றாள்.

ஹேமன் டாக்டரும் ஓர் அறையிலிருந்து கடும் நோயாளியைப் பரிசோதித்துக் கொண்டிருக்கிறார். மெதுவாக எட்டிப் பார்க்கிறேன். வைத்திய மாணவர்கள் சிலர், ஒரு நோயாளியைச் சுற்றிவளைத்து நிற்பதை என்னால் காண நேர்ந்தது. என்னுள் பயக் கொதிப்பு ஏற்றும் பெற்றுவிட்டது! அந்த நோயாளி..... மரணப் படுக்கை தானா? ஒன்றும் புரியவில்லை.

டாக்டர், வைத்திய மாணவர்களுக்கு நோயாளியின் நோயைப் பற்றி விபரித்துக் கொண்டிருந்தார். டாக்டரின் விவரணத்தில் என் வாழ்க்கையிலே கேட்காத ஆங்கில வாக்கியங்கள் இடையிடையே வந்து கொண்டிருந்தன. 'டொராம் போசில்' என்ற சொல் மாத்திரம் ஞாபகத்தில் புதைந்து விட்டது. வீட்டுக்குச் சென்று நான் ஆங்கில அகராதியைப் புரட்டிப் பார்த்ததுமே நோயை புரிந்து கொண்டேன்.

முனகல் அரவம் வெளியடபடும் அடுத்த அறையில் திடீரென இரும்புக் கம்பிகள் விழும் ஒசையைத் தொடர்ந்து அம்மா அபாயம்..... என்ற ஆலாபனை ஒலியும் என் காதுகளில் விழுந்தன. அறையை எட்டிப் பார்க்க

கிறேன். 'அம்மா' என்ற சப்த ஸ்வரங்களுடன் துடிதுடிக்கும் ஒரு நோயாளி. வெண்ணிற ஆடை அணிந்த முகமுடி மனிதர்கள்)

டாக்டரின் துரித வேலைகள் முடிந்தன. தன் நாற்காலியில் வந்தமர்ந்தார். உடனே அம்மாவை அவரிடம் காண்பித்தேன். அவர் பக்கத்திலிருந்த டாக்டர், மற்றொரு நோயாளியை 'என்ன வருத்த' மென உறைப்பாக்கேட்டார். அவன்பதிலை அமைதியாகச் சொன்னான்.

கனத்த தாள்கள் இரண்டைத் தந்த வேறமன் டாக்டர் மின்சார இயந்திரம் இருக்கும் அறைக்கு அம்மாவை அழைத்துப் போங்கள் என்றார். பால்நிறக் கண்ணாடிச் சட்டத்தின் எதிரில் டாக்டர் அமர்ந்தார். நான் கொடுத்த அத்தானை பார்வையிட்டபின் இன்னொருவர் கையில் கொடுத்தார். அவர் என்னையும் அம்மாவையும் இருட்டறைக்கு அழைத்துச் சென்றார்.

மின்னொளி பாய்ச்சப்பட்ட வெண்ணிறச் சட்டத்தின் முன்னிருந்த டாக்டர், கருநிறச் சதுரத்தாள் ஒன்றை அதில் மாட்டினார். ஒரு பெண்ணின் இதயங்கள், எலும்புகள் தெளிவாக அதில் நிதர்சனமாகின. டாக்டரும் குறிப்பெடுத்துக் கொண்டார்.

அம்மாவும் அக்காவும் அறையிலிருந்து வெளியே வந்தனர்.

மீண்டும் நாங்கள் டாக்டர் அறைக்குச் சென்றோம். ஒரு மணிநேரம் கடந்துவிட்டது. டாக்டர் என்னை அழைத்தார்.

'வயது அதிகம். நோயாளியை ஆஸ்பத்திரியில் நிறுத்துவது நல்லது'

'இம்முறை அம்மாவின் நோய் சதிரத்தினின்றும் சங்கரித்துவிடும்' என்ற கெட்டியான நம்பிக்கை எனக்கேற்பட்டது. ஆனால் டாக்டரின் அந்த வாக்கியங்கள் நம்பிக்கையைத் தகர்த்தெறிந்துவிட்டன.

'நோய் தீவிரம். அம்மாவை இங்கு தரிக்கச் செய்வது நல்லது. விருப்பமின்றேல் அழைத்துச் செல்லலாம்' வேறமன் டாக்டர் கூறினார்.

'தாங்கள் சொல்வதாயின் நிறுத்திவிட்டுச் செல்கிறேன்.

'நிறுத்திவிட்டுப் போங்கள் என்று நான் வற்புறுத்தவில்லை. உங்கள் விருப்பம். விருப்பமில்லையேல் அழைத்துச் சென்று நாட்டுவைத்தியம் புரியுங்கள்'

அம்மாவின் நோய் 'லேசானதல்ல' என்பது டாக்டரின் வார்த்தைகளிலிருந்து பளிர்வானத் தெரிந்தது.

'எங்களுக்கு விருப்பம்: அம்மாவைக் கொஞ்சம் பார்த்துக் கொள்ளுங்கள்'

'நல்லது; நல்லது'

டாக்டர் மற்றொரு நோயாளியைப் பரிசோதிக்க ஆரம்பித்தார்.

வெஸ்திரை டாக்டரை மறைத்துக் கொண்டது. ஆனால் அவரது சப்பாத்துப் பாதங்கள்

மட்டும் திரையின் கீழால் எனக் குக் தென்படுகின்றது.

அம்மாவை மருத்துவ விடுதியில் நிறுத்திவிட்டு வீடுவரமாவை ஆறுமணி அடித்துவிட்டது. அக்கா வீடு சேரும்வரை வழியில், விம்மலுக்கிடையில் கண்ணீரை ஓடவிட்டாள். இப்பொழுது அவள் தன்னை ஆஸ்வாஸப்படுத்திக் கொள்கிறாள்.

‘ஐயோ! தம்பீ! அம்மாவை ஆஸ்பத்திரியில் தனிமையாக விட்டு வந்தோமே. எங்களால் எப்படி அமைதிப்பட்ட முடியும்?’

அவள் என்னிடம் விண்ணப்பித்துக் கொண்ட முதலாவது கேள்வி இதுதான்.

‘எங்களது மும்முறைப்பட்ட முயற்சிகளெல்லாம் முடிவுற்றன இனி என்ன செய்ய முடியும்? நாட்டு வைத்தியமும் செய்தோம். டாக்டரிடமும் காட்டினோம். ஆஸ்பத்திரியில் நிறுத்துவதானே இறுதி முடிவு! அங்குதான் அம்மாவின் நோய் குணமாக வேண்டும்.’

‘ஐயோ! அம்மாவுக்குச் சுகம் கிடைக்கும்வரை தெய்வமே காப்பு’ என்றபின் அவள் பாட்டம் பாட்டமாக அழத்துவங்கிவிட்டாள்.

‘தம்பீ! ஒரு இரவு அம்மாதண்ணீர் கேட்டது உண்மைதானா? எங்களுக்குத் தொல்லை தருவதற்கென்றே தண்ணீர் கேட்கிறாள் என்று நாங்கள் கனவில்கூட நினைத்தோமா? கடவுளே.....’

‘இல்லை! இல்லை! என்றபின் என் அறைக்குச் சென்று படுக்கையில் சாய்ந்துகொண்டு தூக்கத்தை அழைத்துக் கொள்கி

றேன். துயில் என்னை அரவணைத்துக் கொண்டது.

மறுநாள் காலை. காலை தாயின் குணாதிசயமறிய ஆஸ்பத்திரிக்குச் சென்றேன். அவளின் நிலை என்னுள் சோகத்தைச் சுளுவாக வரவழைத்தது.

அடுத்த நாள் ஆஸ்பத்திரி ஊழியன் வந்து ‘உங்கள் அம்மா அதிகாலை மரணமானாள்’ என என்னிடம் சொன்னாள். அவள் எங்கள் வீட்டிலிருந்து அரைமைல் தொலைவில் வசிப்பவள்

‘நீ இதைச் சொல்லவா இவ்வதிகாலை வந்தாய்?’ வேதனையை மோதிக்கொண்டு வந்த கோபம் இப்படிக்கேட்கவைத்தது. அதரங்கள் அசைய ஏதே சொல்லிக்கொண்டு அவள் சென்றுவிட்டாள்.

‘அம்மாவிலிருந்தும் விடுதலையாக அவளை ஆஸ்பத்திரியில் கொண்டுபோய் போட்ட சமாச்சாரம் எமக்குத் தெரிந்ததுதானே’ அவன் சொன்னது என் காதில் வீழ்ந்தது. அவனைப் பொடிப் பொடியாய் விநாசப்படுத்த வேண்டுமென்ற நெருப்புக் கோபம் எழுந்தது. முகத்தை அலம்பிக் கொண்டிருக்கும் போது என் கை மோதுண்டு நீர் வாளி கவிழ்ந்தது. என் மூஞ்சியில் படிந்திருந்த தண்ணீரோடு கண்ணீரும் சங்கமித்தது. ஒப்பாரி ஓலத்தோடு படுக்கையில் சாய்ந்தேன்.

‘தம்பீ! அழவேண்டாம்’ என்றவாறு அக்க என் தலையைத் தடவுகிறாள்.

‘அம்மாவை விதி கொண்டு விட்டது நாங்கள் என்ன செய்வோம்’ ★

இலக்கியச்சரம்

மாணக்கராசன்

★ புன்னூலைக் கட்டுவன்
 ஊணை சனசமூக நிலையத்
 தினரின் வெளியீடான தி. ஞான
 சேகரன் எழுதிய 'காலதரிசனம்'
 என்ற சிறுகதைத் தொகுதி,
 புன்னூலைக்கட்டுவன் விக்னேஸ்
 வர மணியண்டபத்தில் இரகசிக
 மணி கனக செந்திராதன் அவர்
 களால் வெளியிடப்பட்டது.
 வெளியீட்டுரையில் 'ஈழத்தில்
 வெளியிடப்படும் 67-வது சிறு
 கதைத் தொகுதி இது' எனக்
 கூறப்பட்டது. முதல் பிரதியை
 திரு. ச. இராசரெத்தினம் வாங்
 கினார். திருவாளர்கள் சொக்
 கன், ஏ. ரி. பொன்னுத்துரை,
 கலா. பரமேஸ்வரன், அ. முத
 வித்தம்பி ஆகியோர் ஆய்வுரை
 நிகழ்த்தினார்கள்.

★ புங்குடுதிவு மகாவித்தியா
 லயத்திற்கு அருகாமையில்
 அமரர் மு. தனையசிங்கத்திற்கு
 அனுதாபம் தெரிவிக்குமுகமாக
 'ஞானச்சுடர்' விழா நடை
 பெற்றபோதுபேசிய 'மல்லிகை'
 ஆசிரியர் திரு. டொமினிக்ஜீவா
 'சமுதயாத்தைச் சீர்திருத்திய
 மைக்கும் பணியில் எழுத்தாள
 ரின் பங்கு மிக முக்கியமானது.
 இப்பணியில் அயராது உழைத்
 தவர் அமரர், மு. தனையசிங்கம்'
 என்று குறிப்பிட்டார். இக்கூட்
 டத்தில் திருவாளர்கள் ப. கதி
 ரவேலு, கே. மதியாபரணம்,
 சஎஸ். கானிநாதன், எஸ். சடாட்
 சர சண்முகதாஸ், ஜீவா —

நாவுக்கரசன் ஆகியோர் பேசினர்.

★ உணவுத் திணைக்கள
 தமிழ் வளர்ச்சிக் கழகத்தின்
 ஆண்டுக் கூட்டம் அண்மையில்
 நடைபெற்றபோது தலைவராக
 திரு. இ. காத்தமுத்துவும், உப
 தலைவராக திரு. எஸ். செல்லை
 யாவும், செயலாளராகத் திரு.
 வே. கனகசபாபதியும் உபசெய
 லாளராக திரு. தி. விக்னேஸ்
 வரமும், ஞால் நிலைய பொறுப்
 பாளராக திரு. சி. அருணாசல
 மும் தெரிவு செய்யப்பட்டனர்.

★ கல்முனையில் இஸ்லாமிய
 கலாச்சார இயக்கத்தால்
 இக்பால் திணவிழா உரையரங்கு
 'இலக்கிய வானில் இக்பால்'
 என்ற தலைப்பில் கவிதையரங்கு
 இவற்றுடன் சிறப்பாகக் கொண்
 டாடப்பட்டது.

★ நயினாதிவு மணியல்லவ
 கலாமன்றத்தின் பதினேராவது
 ஆண்டு நிறைவையொட்டி
 'சோழர் காலம்வரை தோன்
 றிய இலக்கியங்களுக்கு, அதன்
 பின் இன்றுவரை தோன்றிய
 இலக்கியங்கள் தாழ்வாகவே
 விளங்குகின்றன' என்ற தலைப்
 பில் திரு. ச. செல்லத்துரை
 தலைமையில் பட்டிமன்ற
 மொன்று நடைபெற்றது. இதில்
 திருவாளர்கள் சு. குகதாசன்,
 த. பரநிருபசிங்கம், நா. க.
 சண்முகநாதபிள்ளை, சி. குமார

சாமி, க. செல்வநாயகம், இ. சாந்தலிங்கம், இ. இ. அப்பாத்துரை, செல்வி க. கனகசபை ஆகியோர் கலந்துகொண்டனர். கவிஞர் இ. அம்பிகைப்பாகன் தலைமையில் 'பஞ்சம் பஞ்சம் என்று என்று சொல்லித்திரிவார்' என்ற தலைப்பிலான கவியரங்கம் நடைபெற்றது.

★ அழகு சுப்பிரமணியத்தின் மறைவையொட்டி கொழும்பு கலை இலக்கிய நண்பர் கழகத்திலும், 'மல்லிகைப் பந்தல்' இலக்கியக் கூட்டத்திலும் அனுதாபம் தெரிவிக்கப்பட்டது.

★ வல்வை மகளிர் கல்லூரியில் வல்வை இலக்கிய வட்டத்தை கலாநிதி கா. சிவத்தம்பி அங்குராப்பணம் செய்து வைத்துப்பேசுகையில் 'வளர்ந்து வரும் இளம் எழுத்தாளர் விமர்சனத்தை நன்கு மதிக்கவேண்டும்' என்று குறிப்பிட்டார். இவ்வட்டச் செயலாளராக திரு. சு. சக்திவடிவேல் தெரிவு செய்யப்பட்டார்.

★ மறைந்த எழுத்தாளர் திரு. மு. தனையின்கத்திற்கு நெல்லியடி இலக்கிய வட்டம், அனுராதபுரம் கலைச்சங்கம், 'மல்லிகைப் பந்தல்' இலக்கியக் கூட்டம், நெல்லியடி கலை இலக்கிய நண்பர் கழகம், கொழும்பு கலை இலக்கிய நண்பர் கழகம், நோத் மாத்தோ இலக்கிய வட்டம், ஊர்தீவு இளம் தமிழர் மன்றம், புங்குடுதீவு கலை இலக்கிய வட்டம், நீர்கொழும்பு இலக்கிய வட்டம் ஆகியவற்றில் அனுதாபம் தெரிவிக்கப்பட்டன.

★ புலோலி கிழக்கு ஞான சம்பந்தர் கலைமன்றத்தின் பதி

னோராவது ஆண்டு விழா அதன் தலைவர் திரு. மு. கணேசன் தலைமையில் நடைபெற்றபோது 'கலை இலக்கியங்களும் சமூக மாறுதல்களும்' என்ற தலைப்பில் திரு. நெல்லை. க. பேரன் பேசினார்.

★ 'ஆறுமுக நாவலர் ஆற்றிய தொண்டு, தமிழிலாசைவத்திலா மேம்பட்டு இருந்தது?' என்ற தலைப்பில் விவாத அரங்கொன்று வரி மதிப்பீட்டாளர் திரு. அருமைநாயகம் தலைமையில் அனுராதபுரம் விவேகானந்த சபையால் நடத்தப்பட்டது.

★ யாழ். இலக்கிய வட்டத்தின் ஆண்டுக்கூட்டம் கனகசெந்திநாதன் தலைமையில் நடைபெற்றது. நடப்பு வருட தலைவராக, கவிஞர். வி. கந்தவனமும், உபதலைவராக திரு. க. இர சநாயகமும், இணைச் செயலாளர்களாக கவிஞர். காரை. செ. சுந்தரம்பிள்ளையும் திரு. ஏ. ரி. பொன்னுத்துரையும், பொருளாளராக கவிஞர் வே. ஐயாத்துரையும் தெரிவு செய்யப்பட்டனர்.

★ வண்ணை வைத்திஸ்வராவித்தியாலய மண்டபத்தில் 'சிற்பி' எழுதிய 'உனக்காகக் கண்ணே' என்ற நாவல் வெளியீட்டு விழா வடமாநில வித்தியாதிபதி தி. மாணிக்கவாசகர் தலைமையில் நடைபெற்றது. முத்துச்சுடர் மன்ற வெளியீடான இந்நூலை திரு. சொக்கன் வெளியீட்டு வைத்தார். திருவாளர்கள் புத்தொளி, கவிஞர்கள். வி. கந்தவனம், ச. வே. பஞ்சாட்சரம், சி. பொன்னம்பலம், அப்பச்சி மகாலிங்கம், செல்வி. புஷ்பா செல்வநாயகம் ஆகியோர் பேசினர்.

கண் விழித்திருங்கள்!

எம். ஏ. துமான்

எதை இழந்தோம் நாங்கள்?
எத்தகைய நம்பிக்கை
நட்சத்திரத்தினை நாங்கள் இழந்தோம்...?

நமது குமுறலும்
சோகக் குரலும்
நமது துயரப் பிரலாபங்களும்
எந்த நண்பனின் பிரிவுக்காக?

எது நமை இங்கே இழுத்து வந்தது?
எந்தக் காற்றெமை அடித்துச் சென்றது?
கால்பேஸ் திடலிலும்
காலி வீதியிலும்
சுதந்திரச் சதுக்கச் சுற்றுப் புறத்திலும்
லட்சோப லட்சம் மக்கள் திரளை
அடித்துச் சென்று குவித்த காற்றெது?

ஒருகொத்தரிசியும்
விலைவாசிகளும்
திரும்பவும் நமது சரித்திரப் போக்கைப்
பழைய பாதையில் திருப்புதல் கூடுமா?
பணக்காரர் களின் பத்திரிகைகளா
நமது விதியை நிர்ணயம் செய்வது?

கண் விழித்திருங்கள்...
கண் விழித்திருங்கள்...
மரண ஊர்வலத்திலும்
வலைகள் உள்ளன
கண் விழித்திருங்கள்...

வேடரின் கையில் விடுவித்துக் கொண்டு
கசாப்புக் காரரைத் தஞ்சம் அடையும்
முயற்குட் டிகளே,
கண்விழித் திருங்கள்...

இரு சுவர்க் கிடையே எற்றுண்டு உலையும்
கைப்பந்துகளே,
கண்விழித் திருங்கள்...

நாங்கள் எதையும் இழக்கவுமில்லை
இழக்க எதுவும் இருக்கவும் இல்லை
நமது நம்பிக்கை
நட்சத்திரங்களை
நாங்கள் நம்மிடை
தேடி அடைவோம்
கண்விழித் திருங்கள்...
கண்விழித் திருங்கள்...

சந்திர நகரம்

வாஸிலி

சந்திரப் பாறைகள் எத்துணை உறுதியானவை என்பதைக் கண்டுபிடிப்பது, லூனாகோத் — 2 செய்துவரும் பணிகளில் முக்கியமானதொன்றாகும். வருங்கால விண்வெளி ஆய்வுக்கு இது மிகுந்த முக்கியத்துவம் வாய்ந்தது.

பூமியில் மனிதர்கள் வீடு கட்டுவதற்கு முன்னர், அந்த மண்ணின் தன்மை என்ன, அது சதுப்பு நிலமா, பாறைகள் நிறைந்ததா என்பதையெல்லாம் முதலில் ஆராய்வது உண்டல்லவா? பூமியில் அத்தகைய ஆராய்ச்சிகளை நாம் நடத்துவது எளிது. ஆனால், சந்திரனில் நாம் வீடமைப்பது என்றால், அதில் பல பிரச்சனைகள் குறுக்கிடக் கூடும்.

சந்திரனில் நாம் முதன் முதல் அமைக்கும் எந்த ஒரு அமைப்பும் அதன் மேற்பரப்பில் தான் கட்டப்பட வேண்டும். பிறகோள்களை ஆராய்வதற்கான ஆராய்ச்சிக் கூட்டங்களும், அங்கிருந்து ராக்கெட்டுகளை ஏவுவதற்கான ஏவு தளங்களும் கட்டப்பட வேண்டும். சந்திரனில் ஈர்ப்பு விசை மிகுதியாக இல்லாததால், அங்கு லேசான பொருள்களைக் கொண்டே கட்டடங்கள் அமைத்து விடலாம்.

காற்று, மழை, பனி போன்ற இயற்கை அம்சங்கள் அங்கு இல்லாததால், பொறியியல் கணக்கீடுகள் துல்லியமாக அமைக்கப்பட்டுவிடமுடியும். சந்திரனில் கட்டப்படும் கட்டடங்கள் சில விசேஷ அம்சங்களுடன் கூடியதாக இருக்க வேண்டும். சூரியக் கதிர் வீச்சை கிரஹிக்காதவாறு, அல்லது கிரஹிப்புத் தன்மையைக் குறைக்கும்படி, தூய வெள்ளை நிறக் கூரைகள் கட்டடங்களுக்கு இருக்க வேண்டும்; ஜன்னல்கள் எல்லாம் கதிர் வீச்சைத் தடுத்து நிறுத்தும் அடைப்பான்களுடன் கூடியதாக இருக்கவேண்டும். வலைப் பின்னல் போன்ற ரேடியோ ஏரியல்களும், செயற்கையாகப் போடப்பட்ட, கனத்த 'சமுக்கான'த் தெருக்களும் அங்கு காட்சிதரும்.

அண்மை வருங்காலத்தில் சந்திரனில் அமைக்கப்படவிருக்கும் ஆராய்ச்சிக் கூடங்கள் அவ்வாறுதானிருக்கும். பூமியிலிருந்து கனத்த கட்டட அமைப்புகளை நம்மால் அங்கு கொண்டு செல்லமுடியும் என்ற நிலை ஏற்பட்டு, சந்திரனின் உட்பகுதியைப் பற்றிய நமது அறிவும் பெருகினால், அதன் பின்னர் நாம் வேறுவிதமான அமைப்புகளை நிறுவுவது சாத்தியமாகும். அதாவது, சந்திரனின் பரப்பில்

வாழ்த்துகின்றோம்

வளரும் எழுத்தாளரான திரு. இ. செ. கந்தசாமி அவர்களுக்கும் செல்வி தங்கரத்தினம் அவர்களுக்கும் அண்மையில் திருமணம் இனிதே நிறைவேறியது. மணமக்களுக்கு மல்லிகை தனது உளங்கனிந்த வாழ்த்துக்களைத் தெரிவித்துக் கொள்கின்றது.

ஆ - ர்

கட்டடங்களை அமைக்காமல், பரப்பைக் குடைந்து பாதாளக் கட்டடங்களை நாம் அமைத்து விடலாம். அவ்வாறு அமைப்பதன் மூலம் நாம் எண்ணற்ற பிரச்சனைகளை ஒரே அடியில் தீர்த்துவிட முடியும். காஸ்மிக் கதிர் வீச்சிலிருந்தும், விண்கொள்ளிகளின் வீழ்ந்து அமைப்புக்கள் சேதமடைவதிலிருந்தும், தீவிர் உஷ்ணநிலை மாற்றப் பாதிப்புகளிலிருந்தும் நாம் கட்டடங்களைக் காப்பாற்றி விடலாம். பரப்பிற்கு அடியில் எவ்வாறு கட்டடங்களை அமைப்பது என்று பிரமிப்படைவதற்குத் தேவையில்லை ஏனெனில், சந்திரனில் நிலவும் சூழ்நிலையில், மேற்புறப் பாறைகளைக் குடைந்து, அஸ்திவாரத்தைப் பாறைகளுடன் சேர்ந்து 'பற்ற வைத்து' விடுவது எளிது தான்.

ஒரு காலத்தில் சந்திரப் பரப்பு முழுவதும் அடர்ந்த தூசிப் படிவம் சூழ்ந்து உள்ளது என்று நம்பப்பட்டது. ஆனால் முதன் முதலில் சோவியத் ஆய்வுக்கலன்களான லூனா-9, பின்னர் லூனா-13 ஆகியவை அந்தக் கருத்துக்களுக்கு முடிவு கட்டிற்று. அதற்குப் பின்னர் இது காரும் செய்து வரப்பட்டுள்ள பற்பல பரிசோதனைகளில்

இருந்து சந்திரப் பரப்பைப்பற்றி நாம் பெருமளவு அறிந்துள்ளோம்.

10 மாதங்களாக சந்திரனில் இயங்கிவந்த லூனாகோத்-1 சந்திரப் பரப்பில் 80,000 சதுர மீட்டர் பரப்பை ஆராய்ந்து விவரங்களை அனுப்பிற்று. தற்போது இயங்கி வரும் லூனாகோத்-2, மேலும் பல்வேறு முறைகளைக் கடைப்பிடித்து சந்திரனின் தன்மைகளை அலசி ஆராய்ந்து வருகிறது.

எரிமலைப் பாறை வகையைச் சேர்ந்த நுண்ணிய துகள்களால் ஆன பொருளே சந்திரனின் மேற்பரப்பில் காணப்படுகிறது என்று நாம் அறிகிறோம். அந்தத் துகள்களை எளிதில், உயர் அடர்த்தியுள்ள இறுகலான பொருளாக, அழுத்தத்தின் மூலம் நாம் மாற்றிவிட முடியும். பூமியில் காணப்படும் பாறைகளிலிருந்து அவை முற்றிலும் மாறுபட்டவை. அவற்றின் தன்மையை - பெளதீகத் தன்மையை - நாம் நமக்குத் தேவையானபடி மாற்றியமைத்து விடுதல் எளிது.

நமது பூமியைச் சுற்றி வாயுமண்டலம் இருப்பதாலும், 'காந்த உறை' காணப்படுவதாலும், நமது பாறை தற்போதிருப்பதைப் போல உள்ளது. ஆனால், சந்திரனில் அத்தகைய பாதுகாப்பு ஏதும் இல்லாததால் பல கோடி ஆண்டுகளாக வின் வீழ் கொள்ளிகளும், கதிர் வீச்சும் தாக்கி வந்ததால், அதன் தன்மைகள் அவ்வாறு உள்ளன.

கட்டடங்களை சந்திரனில் அமைப்பது சாத்தியமே என்று 'கட்டத்திற்கு' விஞ்ஞானிகள் வந்து விட்டனர். இனி அடுத்த 'கட்டம்' என்ன என்பதை அண்மை வருங்காலம் நிர்ணயிக்கும். ★

தமிழ் நாட்டுச் சஞ்சிகைகளையும், ஈழத்துச் சஞ்சிகைகளையும் எடுத்து ஒப்பு நோக்கும் போது, ஏப்ரல் தலையங்கத்தில் ஆசிரியர் குறிப்பிட்டிருப்பது போல் வாசகர் வட்டாரத்தை மட்டும் குறை கூறிப் பயனில்லை. ஈழத்து வாசகர்கள் அன்றும் இன்றும் தமிழ் நாட்டுச் சஞ்சிகைகளைப் படித்துத்தான் வருகிறார்கள். அதை நாம் மறுக்கவில்லை. ஆனால்; நம் வாசகர்கள் தேசப்பற்றில்லாதவர்கள் எனக் கூற முடியாது. உண்மையில் அவர்கள் தேசப்பற்றுள்ளவர்கள். ஆசிரியர் இங்கு சற்று உணர்ச்சி வசப்பட்டு எழுதியுள்ளார்.

நமது சஞ்சிகைகள் தோல்வி காண்பது பற்றி நாம் மட்டும் சிந்தித்துப் பயனில்லை. அதை வெளியிடும் பிரசுரிப்பாளர்கள் தமது சஞ்சிகைகளில் முக்கிய கவனம் செலுத்துதல் வேண்டும்.

தமது இதழ்கள் தமிழ் நாட்டுப் பாணியில் அழகாக வெளிவர வேண்டுமென விரும்பி அவர்கள் அளவின்றிச் செலவு செய்து முதலிதழ்களை அட்டைப்படம், கருத்துப்படம், துணுக்குகள், தலைப்புகள் போன்ற பலவும் புளொக் செய்து பணத்தை வாரிக்கொட்டிப் பிரசுரிக்கின்றனர், இதனால் சஞ்சிகை விலை ஏறுகிறது. வாசகர் வட்டாரம் அதனை வாங்கச் சற்றுப் பின்

வாங்கத்தான் செய்கிறார்கள். விலையைக் குறைத்தால் பிரசுரிப்பாளர்க்குக் கைநட்டம். இரண்டு, மூன்று இதழ்களுடன் அடங்கிவிட வேண்டியதுதான்.

அடுத்து முக்கியம் விளம்பரப் பிரசுரினை. நம் சஞ்சிகைகள் மிகக்குறைந்த விளம்பரங்களுடன்தான் வெளிவருகின்றன. அரசாங்கமும், வர்த்தகப் பிரம்மாக்களும் அனுதாபம் காட்டத் தவறுகின்றனர். ஆனால் வாய்ச்சொல்லோ மாபெரியது.

இன்றொரு காரணம் நம் நாட்டில் இன்று வரும் பல சஞ்சிகைகள் இலக்கியத் தரமற்றதும், வாசகர் விரும்பிப் படிக்காத தேவையற்ற ஆக்கங்கள் வெளிவருவதும் தான்.

இப்படியான காரணங்களால்தான் நமது சஞ்சிகைகள் தோல்வியடைகின்றன எனக் கூற விரும்புகிறேன். இவற்றைச் சற்றும் யோசியாமல் வாசகர் மீதுமட்டும் பழிகமத்தக் கூடாது எனக் கேட்டுக் கொள்கிறேன்.

மினுவாங்கொடை. ஈழத்துநான்

கடந்த ஏப்ரல் மல்லிகையில் அதன் ஆசிரியத் தலையங்கம் என் கவனத்தை ஈர்த்தது. 'நமது சஞ்சிகைகள் ஏன் தோல்வியடைகின்றன?' அருமையான கேள்வி. காலத்துக்கேற்ற கேள்வியை கேட்டதுடன் நியாயமான

பதில்களையும் கூறி நம்மைச் சிந்திக்க வைக்கிறார் ஆசிரியர். '.....பச்சையாக ஒரு உண்மையை நாம் ஒப்புக்கொள்ள வேண்டும். இந் நாட்டு வாசக வட்டாரத்திடம் இன்னமும் தேசப்பற்று மருந்துக்குக்கூட இல்லை என்ற முடிவுக்கே நாம் வர வேண்டியுள்ளது' என்று கூறும் அதே சமயம்— '.....வசதி படைத்தவர்களைத் தவிர இலக்கிய உணர்வு உள்ளவர்கள் தான் இந்நாட்டில் சஞ்சிகைகளை நடத்தி வந்துள்ளனர். இது ஒரு குறை என்பதைச் சொல்லும் அதே வேளையில் இதுவே ஒரு பலமாகவும் ஈழத்தில் விளங்கி வந்துள்ளது' - என்ற பெரிய உண்மையையும் மிகத்துணிகரமாகக் கூறியிருப்பது பாராட்டுதற்குரியது.

சிறிது காலத்திற்கு முன்னர் பல எழுத்தாளர்களும், அரசியல்வாதிகளும், 'தமிழ்நாட்டு சஞ்சிகைகள் வரையறை இன்றி இங்கு இறக்குமதியாவ தால்தான் நம் நாட்டுச் சஞ்சிகைகள் வளர்ச்சியடைய முடியாதிருக்கிறது' என்ற கோஷத்தை எழுப்பினர். அதன்படி சில தரமற்றவைகள் நிறுத்தப்பட்டன. இது பலரும் அறிந்த உண்மை. அப்படி நிறுத்திய பின்னரும் நம் நாட்டுச் சஞ்சி

கைகளின் எண்ணிக்கை வளர்ந்ததா.....? வெளியாகிய சஞ்சிகைகள் தொடர்ந்து வந்ததா? இல்லை. இது விருந்து நாம் ஒன்றைப் புரிந்துகொள்ளவேண்டும். தமிழ்நாட்டு சஞ்சிகைகளை இறக்குமதி செய்வதாலோ அல்லது தடைசெய்வதாலோ நம் நாட்டு இலக்கியத்தை அழிக்கவோ, வளர்க்கவோ முடியாது என்பதை நாம் நன்றாகப் புரிந்து கொள்ள வேண்டியது அவசியம். நம் நாட்டு நூல் நிலையங்களில், வாசகசாலைகளில், சனசமூக நிலையங்களில் நம் நாட்டு சஞ்சிகைகள் இடம்பெற வேண்டும். அதற்கான ஏற்பாடுகளை செயல்படுத்துவதன்மூலம் நம் சஞ்சிகைகளுக்கு பரவலான வாசகரை தேடிக்கொள்ள முடியும். 'சஞ்சிகையாளர் ஒன்றியம்' இதற்கு ஆவன செய்யவேண்டும்.

ஏப்ரல் இதழில் 'இலக்கியச் சரம்' என்னும் புதிய அம்சம் வெளிவந்திருப்பதன் மூலம் வாசகர்கள் பல புதிய தகவல்களைப் பெற்றுக்கொள்ள முடிகிறது. இவ்வம்சம் தொடர்ந்து வர வேண்டும். ரகுநாதனின் கட்டுரையும், எம். சமீமின் கட்டுரையும் பல உண்மைகளை எடுத்துக் கூறுகிறது.

நீர்கொழும்பு. பவாணி ராஜா

வருந்துகிறோம்

ஸ்ரீலங்கா புத்தகசாலை, அச்சக அதிபரும் மல்ஸிகையின் மிக நெருங்கிய ஆலோசனையாளர்களில் ஒருவருமான நா. தெய்வேந்திரம் அவர்களின் பாரியார்

உத்தமியின்னை

சென்றமாத நடுப்பகுதியில் காலமாகிவிட்டார்

அன்றாது மறைவினால் துயருற்றுள்ள சகலருக்கும் எமது ஆழ்ந்த அனுதாபத்தைத் தெரிவித்துக் கொள்ளுகின்றோம்.

— ஆசிரியர்

ஜெசீமா பிக்ஸர் பலெஸ்

222, காங்கேசன்துறை வீதி, யாழ்ப்பாணம்.

நவீன வீடுகளுக்குத் தேவையான

விதவிதமான அழகு செறிந்த

ஜன்னல் கண்ணாடிகள்

முகம்பார்க்கும் கண்ணாடிகள்

வீட்டுத் தேவைக்கேற்ற கண்ணாடி வகைகள்

எம்மிடம் பெற்றுக் கொள்ளலாம்.

படங்களுக்குப் பிரேம்போடுவதில்

பட்டணத்திலேயே பிரபலம்

வாய்ந்தவர்கள்.

எமது கிளை:

95, ஸ்ரான்லி ரோட்,

யாழ்ப்பாணம்.

சுகாதார முறைப்படி தயாரிக்கும்

சுவையான உணவுகளுக்கும்

சிற்றுண்டி வகைகளுக்கும்

கொழும்பு மாநகரிலேயே

தனிப்பெயர் பெற்ற இடம்

கோல்டன் கபே

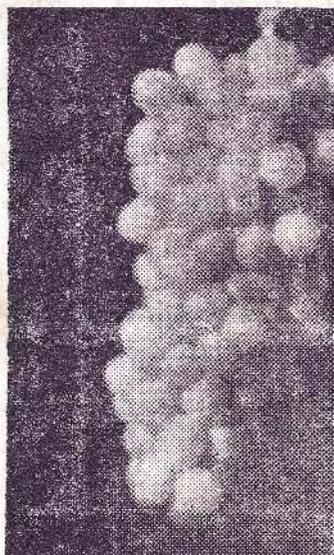
98, பக்ஸால் வீதி,

கொழும்பு—11.

உயர்தரமான

திரட்சைப்
பழங்களும்

திரட்சைக்
கன்றுகளும்

விற்பனையாகின்றன.

இ. கிருஷ்ணசாமி

கோப்பாய் வீதி,

உரும்பராய்.

திரட்சைக் கொடி
உற்பத்திசெய்ய
விரும்புவர்கள்
இலவச ஆலோசனைக்கு
எம்முடன்
நேரிலும் கடிதமூலமும்
தொடர்புகொள்ளலாம்

234A, காங்கேசன்துறை வீதி, யாழ்ப்பாணம் முகவரியில் வசிப்பவரும், ஆசிரியரும் வெளியிடுபவருமான டொமினிக் ஜீவா அவர்களால் மல்லிகை சாதனங்களுடன் யாழ்ப்பாணம் ஸ்ரீலங்கா அச்சகத்திலும் அட்டை வ. மா. கூட்டுறவு அச்சக நூற்பதிப்புச் சங்கத்திலும் அச்சிடப்பெற்றது.